

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 11/2022

Prosinec 2022

Slovo se stalo Láskou

Vzpomínáte si ještě? Co to bylo za vzrušení, když 22. července 2013 v Anglii přišel na svět princ George z Cambridge (syn prince Williama a jeho manželky Catherine). Podle Washington Post se tehdy stal „nejznámějším dítětem světa“. Masy lidí proudily k paláci a několik dní očekávaly jeho narození. Všude na světě se spekulovalo, jak se bude jmenovat.

Když porovnáme očekávání narození prince George se současností, lze říci, že se situace postupně utišila. A tak je to i dobře – zejména pro dítě. A zda se o něm bude jednou mluvit více, závisí především na tom, jak si bude jako dospělý počínat.

V souvislosti s Ježíšovým narozením se nekonala taková senzace. Vědělo o něm jen několik lidí. Zde se událo něco, co vyvolává mnohem méně rozruchu: Ježíš je, podle lidských kritérií, dítě obyčejných rodičů. Kromě toho, oni ještě před jeho narozením putovali přes celou zemi, neboť nejvyšší vladař Říma – císař Augustus – nařídil vyhotovit seznam poplatníků, který potřeboval pro svou vládu. Tady se nebral ohled na nějakou matku, která nosila pod srdcem dítě.

O jeho narození se však nemohlo mlčet. Proto i letos z vánočního evangelia zaznívá: „Slovo se tělem stalo a přebývalo mezi námi“ (Jan 1,14).

Jistě, každý z nás má životní zkušenost, jakou sílu má slovo. Mnohokrát nás v těžkých chvílích vzpružilo dobré slovo; ale také zdeptalo, bylo-li špatné. Slova mají svou moc nejen na úrovni života jednotlivců, ale i společenství. Slova filozofů, básníků i politiků měnila a mění chod dějin.

Když už jen lidská slova mají tak obrovskou moc, oč víc to platí o Božím slově! Samozřejmě, pod Božím slovem především myslíme napsané Boží slovo, které se nachází v Písmu svatém. Moci tohoto slova si je vědom i autor Listu Židům, který poukazuje na to, že: „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Pán v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna.“ (Žid 1,1-2).

Vánoce poukazují na to, že nyní je „ta poslední doba“, kdy Bůh posílá své „Slovo“ do našeho světa. Mluví k nám. Toto Slovo, řecky *Logos*, je osoba – JEŽÍŠ – Boží Syn, věčný a rovný Otcí; Slovo, které se v plnosti času stalo člověkem (srov. Žid 1, 2-4).

Ve vánočním evangeliu čteme, že anděl mluví k pastýřům a oni si řekli: „Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil!“ (Lk 2,15). Řecký text zde doslova říká: „Pojďme se podívat na to Slovo, které se tam stalo“ nebo „Pojďme se podívat na to Slovo, které nám bylo zvěstováno“. Zde je velká novost. Slovo lze vidět, protože se stalo tělem. Od té doby můžeme hledět na Slovo. A to Slovo znamená: Mám tě rád, země, tebe, člověče.

Boží dary jsou dostupné již nyní

Svatý Jan, evangelista, který charakterizuje Boha jako Lásku (srov. 1 Jn 4,7), ve vánočním evangeliu (Jn 1,1-18) poukazuje, že Boží dary jsou dostupné již nyní. Jsou tedy uskutečněné. Je však třeba toto Slovo přijmout a věřit v jeho jméno. Tato darovaná moc není příslibem, ale skutečností, které jsme již dosáhli - „těm, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi“ (Jan 1,12). Skrze Ježíše k nám Bůh mluví. Tím, že Bůh mě oslovuje „TY“, cítím, že já jsem JÁ – jedinečný a nezaměnitelný. Tím, že mě Bůh osobně oslovuje, se více stávám osobou a dosahuji hlubokou jednotu se sebou samým. A jsem pozván k rozhovoru s Bohem, jsem přijat do vztahu s ním. Smím se cítit milován. Lidé, které takto Bůh oslovil, mohou na toto pozvání odpovědět svým ANO.

Ale lze jej i odmítnout. Boží slovo je sice velmi mocné a respektuje naši svobodu, zda ho přijmeme, nebo ne. Neznásilňuje nás. Boží slovo dokáže dělat obrovské divy v těch, kteří ho přijmou, ale vůči těm, kteří ho nepřijmou, zůstává

bezmocné, protože Bůh respektuje naši svobodu a čeká na náš souhlas – teprve potom v nás začne působit.

Takovou situací, velmi známou, je zvěstování Panně Marii, která až po svém *fiat*, které dává v plné svobodě, se stává Boží Matkou (srov. Lk 1,26-38). Nebo to můžeme vidět při obrácení Šavla – Pavla (Sk 9,1-19). Nejprve ho nepřijal, odporoval mu, chtěl ho udusit i v jiných, vymazat ze zemského povrchu, a přece, toto Slovo jako dvousečný meč zaťalo do hlubiny jeho nitra a začalo z něho vytvářet nového člověka.

To je vlastně odkaz Vánoc, že celé naše postupování je výsledkem spolupráce Boha a člověka, Božího všemocného Slova a lidského svobodného rozhodnutí, ve kterém člověk přijme Boží slovo a nechá ho v sobě působit, a pak ono v něm učiní skutečné divy.

V malém betlémském Dítěti se rodí nový vztah člověka k Bohu a nový vztah člověka k člověku.

Nyní nám Bůh, který se stal Dítětem, říká: „Už ze mě strach nemůžete mít, odted' mě můžete jen milovat.“ V tomto novém vztahu se neodvolatelně rodí nová svoboda člověka a nová naděje. Na tomto vztahu se rodí smysl pro nekonečno, pro jas naděje, pro příležitost rozdávat se, zde se rodí důvod vánoční radosti – odkaz Vánoc, ta hluboká podstata lásky Boha k nám lidem, k člověku.

Je však třeba přiznat, že jsme plni pokroku. Pomocí techniky zkracujeme dálky, ale zároveň vytváříme prázdný prostor mezi lidmi; hlásáme řád, ale popíráme jakoukoli autoritu; hlásáme solidaritu, ale rádi soudíme všechny a všechno – kromě sebe. Se skrytou pýchou hlásáme sebejistotu, a zároveň šíříme strach; a zpochybňujeme i Desatero, i víru, i Písmo svaté, i Zjevení, tedy i pravou tvář Vánoc.

Tak stojíme proti sobě téměř na všech rovinách mezilidských vztahů – dokonce nejednou i doma, v rodinách. Jsme z toho vyčerpáni, znechuceni a máme strach. Bojíme se jeden druhého. Bojíme se i sami sebe.

Náš každodenní život je plný námahy a umí člověka velmi tížit. Kolik stínů, kolik chladu, kolik mlčení a samoty! Ne náhodou se snaží lidé utéct reálnému životu tak, že utečou do vysněných světů, nebo hledají dobrodružství různého

druhu. A když viditelný svět nemá připravené vhodné cesty, vydají se někteří po nejzvláštnějších, často pochybných cestách, až po magické praktiky.

Zázrak Boží přítomnosti a každodennost našeho života

Ve světle Vánoc se ukazuje, že nemusíme hledat ve velké vzdálenosti to, co je docela blízko. Tím, že se Bůh stal člověkem, spojil zázrak své přítomnosti s každodenností našeho života.

Proto si chceme uvědomit, že i od nás očekává Boží Slovo nejen mlčící, meditativní, ale také rozhodný postoj. Věčné Slovo se svým příchodem do našeho světa slituje nad našimi lidskými slabostmi. Jako Slovo plné ohně by chtělo znovu zapálit naše vyhaslá srdce. Jako Slovo plné moudrosti by chtělo zapůjčovat novou sílu našim prázdným frázím. Jako Slovo života chce dodávat nejen našim slovům, ale také našemu životu naději. Slovo se spojuje s našimi životními cestami - „in-karnuje se“ do nich. Naše slovo totiž může být víc, než jen zvuk vycházející z úst. Může obsahovat, co přichází z hloubky Boha! Především jedno slovo by nám mělo ležet na srdci; často znetvořené, zneužitě slovo, ve kterém se navzdory všemu ozývá bezmezná Boží něžnost, a toto slovo se jmenuje: LÁSKA

Dítě, které potřebuje ochranu

Ježíš – Dítě se rodí jako novost, a novost jeho poselství se nevyčerpává ani neunavuje i navzdory dvoutisíciletému rozdávání. Křesťanství nám chce nabízet čistou, opravdovou, lidskou radost prosvícenou Boží, protože Ježíš Kristus je ta nová radost z Boha, ze života, která je úplná, proto je třeba jiným pomáhat najít znovu prameny ztracené radosti.

„V každém začátku bývalo kouzlo“ - básnil Hermann Hesse (1877-1962) i uprostřed druhé světové války. Opravdu, kouzlo narození Ježíše zazářilo ve vánoční noc do světa a v nezmenšené míře žije a svítí v každé době.

Bohužel nenávisť mezi lidmi a národy patří ke skutečnosti i našich dnů. Poselství Vánoc neznamená, že najednou je svět smířený; všude je mír. Poselství Vánoc znamená, že uprostřed tmy světa, tmy našeho života, přichází Bůh – živé Slovo. Nevybírá si jiný svět, ale narodil se uprostřed našeho světa. A Bůh nepřichází k nám jako mocný král, ale jako malé Dítě, které potřebuje ochranu.

Jistě znáte obrazy starých mistrů s jesličkami: Ježíš na nich není osvětlen zvenčí, ale svítí zevnitř. Světlo vychází od samého Ježíše. Zářív ve zlatých barvách. V křesťanském umění a v ikonografii se svatí často zobrazují se zlatou svatozáří. Svatozář nám říká, že skrze tohoto člověka přišla záře Boží lásky na svět. V Ježíši Kristu vychází pro náš svět světlo Boží lásky. Jeho narozením víme, že náš Bůh stojí docela blízko po boku člověka. Nevládne nepřístupný, jak se do té doby myslelo – shora panujícím žezlem. Z lásky k nám posílá svého Syna. Tento Syn řekne o tři desetiletí později, že bohatství se neskládá z toho, co máme, ale z naší důstojnosti člověka – Božího dítěte. Že ne vnější zdání se počítá, ale srdce. Ježíš svým životem ukázal, že je možné odpuštění a nový začátek. Jeho poselství nám pomáhá poznat, s čím skutečně počítá v našem životě.

Boží světlo dostalo tvář

O radost a nadšení z toho se lidé dělí už dva tisíce let. Vánoce nejsou koncem, ale začátkem něčeho nepochopitelně nového: Boží světlo dostalo tvář. Dětský obličej kojence v jeslích. Světlo, které toto Dítě vyzařuje, mění svět. Protože Boží Syn přišel na tento svět, vyjasňuje se i můj život. Cítíme radost, vidíme ve světle narozeného Dítěte nejkrásnější barvy a jasné kontury našeho života.

Svátky Vánoc jsou nejlepší příležitostí nadechnout se, zastavit se, ztišit se a hluboce si uvědomit velikost a trvanlivost Božího daru.

Takto nás Vánoce, i v letošním roce, vyzývají k tomu, abychom byli naplněni lidmi tím, že přijmeme SLOVO, které nám Bůh posílá; tím, že se z něho znovu narodíme; tím, že jako Boží děti přijmeme svou nejvyšší důstojnost a budeme z ní žít; tím, že moc života, kterou nám Bůh udělil, necháme v sobě rozvíjet a dále působit.

Ano, jen když se změní lidé, změní se svět. A abychom se mohli změnit či měnit k lepšímu, potřebujeme světlo přicházející od Boha. To Světlo, které nečekaně vstoupilo do naší noci. Vyvolme si i my tu cestu, kterou šel Ježíš. Ne, to není pohádka ani technický vynález téhož období. Je to nádherný, sotva uvěřitelný projev Boha, který je Lásky. To je příležitost změny a přeměny – osobní i spole-

čenské. Bůh přece vstoupil na zem a do dějin lidstva. Vstoupil i do našich dějin, do mého života.

Zda dějiny i později zaznamenají ještě něco o britském princovi z Cambridge, jehož narození v roce 2013

oběhlo zeměkouli a postaralo se o velké vzrušení, dnes ještě nelze říci. Jinak je to však s Ježíšem. Jeho svátek narození se slaví ještě i dnes, i když se jeho narození neodehrálo tak ohromujícím způsobem.

Ano, svátky Narození Ježíše Krista jsou příležitostí hluboce si uvědomit, že v Ježíši se nám Bůh stává viditelným

„svým způsobem lásky, i svým způsobem všemohoucnosti“ - říká Benedikt XVI. Velký německý teolog 20. století Karl Rahner (1904 – 1984) toto hluboké tajemství vyjádřil následujícími slovy: “Bůh přišel. Je tady. A proto je všechno jiné, než si myslíme. Když říkáme, že jsou Vánoce, pak říkáme: Bůh ohlásil do světa své poslední, své nejhlubší, své nejkrásnější slovo ve Slově, které se stalo tělem. Vánoce znamenají: On přišel, osvětlil noc, udělal z noci naší tmy, z noci našeho nechápání, z ukrutné noci našeho strachu a beznadějnosti Vánoce, Svatou noc. Bůh řekl do světa své poslední, své nejhlubší, své nejkrásnější slovo ve Slově, které se stalo člověkem. A toto slovo se jmenuje: Miluji tě, tebe, světe, a tebe, človče. Ano, zapalte svíčky! Mají více pravdy než tma.“ Svátá Hildegarda z Bingen (1098-1179) to vyjadřuje s dosahem, který přesahuje náš přirozený život, takto: „Odeť je nám znovu otevřena naše vlast. Tím, že se Bůh stal člověkem, nám zjevil nejhlubší tajemství: Bůh se stal člověkem, aby mohl mít člověk svou vlast u Boha.“

Dialog se smyslem Vánoc musí pokračovat

Proto náš dialog s významem a se smyslem Vánoc může, ba musí pokračovat. I my máme být v tomto úsilí stále otevřeni Nekonečnu; v úsilí dávat všechno naše jednání a myšlení do souladu s vánočním poselstvím. Pokud se Kristus narodil, a my se k tomu hlásíme, tak proto, aby žil i v našich životech. Nesmíme se Krista zřeknout, nechat ho narodit se, a pak si ho nevšímat.

Chyťme se tedy, drazí bratři a sestry, nabídnuté ruky Ježíše Krista, kterou k nám vztahuje a která nic nebere, ale dává neustále, nejen ve sváteční vánoční dny.

(podle KN)

Vánoční homilie Jakuba Demla

V mém rodném kraji, za městečkem, stojí na příkré skále zřícenina starého hradu. Byl vypálen a zbourán za husitských bitev. Vždy se mi svíralo srdce jakousi bázní, když jsem na to osamělé místo zabloudil. Dokola roste smrkový les, temná houština, a dolů, ve stínu olší, pod vlhkými skalami, téměř pod samým gruntem hradu, vleče se potok, tak tichounce, jako by se na těch místech bál.

V celém okolí nikde jinde není černá hlína než tam na vrchu, asi dvacet kroků před hradem. Odtud jsme ji my děti přinášeli do květináčů, protože se prý květinám v černé hlíně dobře daří. Lidé říkali, že ta země je na tom místě černá od krve a zpráchnivělých těl tam padlých vojáků. „Pod hradem je zakopaný poklad,“ vyprávěl nám dětem jednou večer člověk, který u nás často pracoval. A vidíce naši úzkost a zvědavost, říkal dál, jak jednou o půlnoci z jisté dálky ten poklad uviděl, bylo to prý samotné zlato a drahé kameny, a šla odtud taková záře, jako by tam hořel a plápolal oheň, a pak prý se všechno ztratilo a nikdo neví o tom pokladu, protože se prý otevírá jednou ročně, o půlnoci, právě na Boží narození.

Pohádka a tajemství

Vzpomínám si dnes na tuto pohádku z dětských dob a vidím, že fantazie lidí si ji vybájila k vyjádření nějakého tajemství. Pro člověka jednoduchého a zvláště pro člověka chudého je ve slově poklad, a ještě více ve slovech hořící poklad, zahrnuto veškeré bohatství, veškerá nádhera, sláva a štěstí, na jaké si nedokážeme ani pomyslet: v té štedrovečerní noci, před věky, stalo se něco, co těžko pochopí náš lidský rozum, nad čím žasne srdce!

V temnotách a stínu smrti, o půlnoci věků otevřel se největší poklad světa, přišel na svět jednorozený Syn Boží, Ježíš Kristus. Touha proroka volajícího: „Otevři se, země, a vydej nám Spasitele,“ se naplnila: země, zatvrdlá hříchem a nevěrou národů, změkla a zavlažena rosou shora, deštěm Božího milosrdenství – otevřela najednou svá ústa a vydala Slovo!

Na různých místech a v různých krajích světa se stalo tehdy mnoho divů a neobyčejných příhod. Tak prý v Římě za řekou Tiber, kde bývalo mnoho Židů, v tu noc, kdy se Kristus Pán narodil, vytryskl ze studny místo vody čistý a vonný olej, který z ní proudil v takové hojnosti, že přetékal až do řeky Tiber. Tímto divem chtěl prý nebeský Otec ukázat, že jeho přísná spravedlnost se od té chvíle proměnila v nesmírné milosrdenství. Právě v té době prý chtěli Římané prohlásit svého císaře za boha a prokazovat mu božskou poctu, ale císař Augustus si prý dal zavolat věstici Sibylu a zeptal se jí, že takovou poctu může od lidí přijmout. Bylo to na hradě, na kapitolském vrchu, Sibyla upřela zrak na nebesa a zde prý znenadání ukázal se kolem slunce zlatý kruh, ve kterém seděla krásná panna, držící ve svém lůně nádherné dítě a věstkyně ve vytržení ukazující na něj císaři zvolala: „To Dítě je větší než ty, proto ty se klaněj jemu!“ Pohanské věštiny v Delfách a na jiných místech najednou vypovídaly službu nedávající žádné odpovědi, neboť nový zákonodárce se zrodil světu, a přestože bylo zimní období, vinice v Engaddu do rána rozkvetly a vydaly hrozny...

Tak a podobně vypráví jedna staročeská kniha z roku 1698.

Ale kdo by chtěl popsat vánoční radost, nesměl by to udělat slovy, musel by vzít

mé a vaše srdce, srdce všech věrných katolíků, a položit tam na oltář, ke dveřím svatostánku jako živou kytici, neboť naše srdce je dnes podobné rozkvetlé květině; naše srdce je dnes jako ten poklad, který se otevírá a v plameňech hoří uprostřed noci. Radost mám, moji drazí, a musím se vám

přiznat, že jsem se nemohl ubránit hlubokému pohnutí, když jsem dnes viděl, jak se ve velkém zástupu, ženy, muži a mládež tlačíte k oltáři, abyste z rukou kněze přijali tělo Páně. A co mi vynutilo slzy, byla myšlenka, že tento náš oltář není oltář, ale jesličky, tento náš chrám že není chrám, ale betlémská jeskyně – a vy, vy že jste šťastní a krásní betlémsští pastýři, kteří přišli, aby uviděli Ježíška!

Dnes venku zuří mráz, pole jsou zavátá sněhem, kde asi ubohá zvířata, zajíci, koroptve a laně, kde asi najdou potravu? A tady mě napadlo, že přece někde na polích a v lesích jsou úkryty z chvojin, připravené myslivci, a tam je pro všechna ta zvířátka nasypaná... V tuto dobu zuří ve světě mráz a vánice nepravosti a nevěry, horší než kdykoliv předtím, ale aby ti, kdo nechtějí zahynout,

nezahynuli, nasypává jim Kristus chléb svého slova a mannu svého těla v úkrytech posvěcených stěn, v úkrytech zpovědnice, v úkrytech svatostánků. Ó, třikrát šťastní, ó, blahoslavení, kteří jste hledali a našli, kteří jste uvěřili a přišli jste se poklonit jemu!

Cesta v noci

Nemůžu zapomenout na zážitek, který jsem zakusil, když jsem se před mnoha lety jako student ubíral domů na vánoční svátky. Bylo už po půlnoci před Štědrým dnem. Vystoupil jsem z vlaku ve čtyři hodiny ráno. Nikdo mi nepřišel vstříc, určitě jsem zapomněl napsat, v který den přijdu. Musel jsem tedy jít sám dvě hodiny pěšky a vím, že jsem se dost bál, protože jsem měl jít lesem a navíc v noci. Šel jsem více popaměti, než po cestách a cestičkách stejně zavátých, klopýtaje o kořeny borovic a o meze, a v každém stínu a v každém křoví jsem tušil zákeřníka. Modlil jsem se, ale srdce mi přece hlasitě tlouklo, zvláště když jsem se ubíral vedle vesnického hřbitova, který ležel pod lesem na mírné stráni. Už jsem měl jen hodinu cesty domů, když jsem přišel do vesnice, ležící na mé cestě. Zhluboka jsem si vydechl, když jsem přišel ke kostelu. Slavili tam právě „ranní“. Okna kostela byla v jedné záři a dětský sbor s doprovodem houslí rozechvěl mou duši sladkým klidem. Zpívala právě slova „hajej – dadej“ a zdálo se mi, že to skutečně se otevřelo nebe a že slyším chóry andělské – a ten chrám v té hluboké noci překypující světlem, radostí a zpěvem nezdál se mi být mrtvou hmotou, nýbrž živou, nebeskou bytostí, vydechující blažeností, rozechvěnou jedním svatým citem – betlémskou radostí. Ne – ten chrám jako každý katolický chrám, jako všechny chrámy Církve a Církve sama, moji drazí, je sluncem – plným, zářícím, veselým, hrajícím a jásajícím městem, které Ježíš Kristus, Syn Boží, snesl z nebe na tuto pustou a smutnou zemi – a ti, kdo jsou uvnitř, jsou osvícení, bezpeční a šťastní. Amen

(podle KN)

Vánoce spojují a působí radost v různých koutech světa

Kouzlo Vánoc a jejich skutečný odkaz – to, co se v našich končinách pomalu ztrácí pod tíhou reklam a touhy po hmotných věcech, si v mnoha zemích lidí na první pohled užívají odlišně, ale v jádru je stále tím nejpodstatnějším jejich spolupatričnost a radost.

Období oslav Ježíšova narození si asi každý z nás od útlého dětství spojuje s příjemnými vzpomínkami. Na klidné svátky v kruhu rodiny, vůni stromku, pečlivě připravovaná jídla ukrývající symboliku. Nejraději máme, když se to všechno děje na pozadí tiše padajících sněhových vloček, které jsou stále vzácnějším specifikem našeho regionu a oblastí ležících na sever od nás. A zřejmě ne náhodou je tento symbolický čas – přesné datum Kristova narození není historicky doloženo – i časem nového světla. Vánoce se časově překrývají se zimním slunovratem, kdy vládá tmy a noci ustane a dny na severní polokouli se pomaličku začínají prodlužovat. Podstata Vánoc je ve všech křesťanských oblastech stejná, pojďme se však podívat na zajímavé odlišné momenty z Adventu i ze svátků samotných z více míst naší planety.

Stromeček na Palawanu

V městečku Puerto Princesa, regionálním centru ostrova Palawan na západě Filipín, je v první prosincový den rušno. Na nábřeží finišují práce na vánočním stromku, který je vytvořen z mohutné konstrukce ozdobené umělými větvickami a množstvím světelných ozdob. Zatímco přes den působí vcelku obyčejně, večer se rozzáří ve své plné kráse.

Na slavnosti, na kterou se těší zejména děti, se sejdou tisíce nadšených obyvatel města i nevelké množství cizinců. Těsně po setmění se rozlehlé prostranství za pobřežní promenádou zaplní lidmi a dlouho očekávaný program může začít. Ležerně, ve východním stylu. Během prosincových nocí tam teploty zpravidla neklesají pod dvacet stupňů Celsia, účinkujícím i obecenstvu tak nic nepřekáží prožít celý večer v letním oblečení. Promluvy starosty i dalších regionálních osobností z kulturního i duchovního života střídá koncert dětského

sboru a příchod filipínské královny krásy. Sváteční nálada se stupňuje a usměvavé děti si navzájem připalují svíčky. Přestože se od nich nedozvídáme, jestli je to světlo betlémské, to nakonec není nejdůležitější – roznesou ho po svých domovech, aby je těšilo mnohem déle než ohňostrojný, který je tečkou předvánoční události číslo jedna na ostrově s necelým milionem obyvatel.

Sváteční Bejrút

Luxus v podobě opravdových stromů na náměstích neznají ani v Libanonu. Přestože malá blízkovýchodní krajina s téměř polovinou křesťanského obyvatelstva má ve vlajce majestátní cedr, dnes je těchto vzácných stromů málo, a nejen cedrové lesy jsou již, naštěstí, přísně chráněny. V centru Bejrútu i menších libanonských měst si proto vánoční stromy zhotovují obdobným způsobem jako ve filipínském případě. Třpytící se kužel z bejrútského Náměstí mučedníků má sice od naší jedle ještě dál, než palawanský stromek, radosti však přináší neméně. Zejména pokud pod ním zazpívá některá z místních popových hvězd, například oblíbená Nancy Ajram, poté, co slavnostně zažehla jeho osvětlení.

Chtěli bychom trochu méně patosu? Stačí nahlédnout do oken domů ve vesničkách na hornatém severozápadě země a z jejich světylek lze vyčíst adventní atmosféru. Projít se po vrzajícím sněhu pod jehličnatými stromy? Žádný problém – cedrový hájek Arz-al-Rabb, v překladu Boží cedry, ležící v téměř dvoutisícové nadmořské výšce u městečka Bšarré, nabízí i takovou možnost.

Mexické betlémy

Na Kalifornském poloostrově, ne ve Spojených státech, jak bychom se mohli podle názvu zpočátku mylně domnívat, ale v mexických regionech Baja California a Baja California Sur lze pochopit, že ani během Adventu se fantazii meze nekladou. Stačí se s otevřenými očima toulat uličkami příjemného přístavního města La Paz a zabloudit na výstavu betlémů.

Možná by se Mexičanům zdály stejně zvláštní a překvapivé důmyslné slovenské vyřezávané betlémy s pohyblivými

mi figurkami, jejich mexické ozdoby se spíše drží hesla „méně je někdy více“ a zaujmou zejména nápadem a zpracováním. „Už jste viděli Svatou rodinku jako motoristy? Tady jsou!“ říká usmívající se Abril z La Pazu a ukazuje na nevelkou, pestře vymalovanou skulpturu z pálené hlíny. Ta zobrazuje svatého Josefa za volantem, Pannu Marii s Ježíškem na sedadle spolujezdce a veselí tři králové sedí na zadním sedadle i kapoť barevného kabrioletu.

Mexičané jsou lidé tvořiví a mezi velkým množstvím vystavených betlémů tam najdeme i takový, jehož postavičky jsou vyzdobeny ve stylu alebrije. Alebrijes pocházejí ze třicátých let minulého století a za jejich zrodem stojí lidový umělec Pedro Linares. Dnes jsou tyto fantastické pestré postavy nedílnou součástí mexického umění.

Noc v horách

Vyvrcholením Vánoc je pro většinu lidí Štědrý večer. Ale ne vždy a ne každému se v této době podaří být doma s nejbližšími. Příčiny mohou být nejrůznější. Kamarád Igor, pilot dopravních letadel, mi jednou poslal vánoční pozdrav zavánějící nostalgií. Vánoce tehdy trávil kdesi v Africe a na přiložené fotografii byl na kousku papíru perem nakreslen stromek a pod ním malá konzerva s tuňákem... To, že by byl raději doma, bylo možné pochopit i beze slov.

Podobnou scénu z našich končin popisuje neméně příjemný a optimistický Ivan Bajo, autor oblíbené knihy ze života horolezců Smích na laně. S Ivanem, autorem brilantních postaviček bradatých horolezců zářících životem, jsem měl před časem to štěstí povídat v jeho trnavském bytě. Příběh o chladné horské noci ve stanu vysoko v Tatrách, kde si bivakující alpinisté před večerí jednoduše vytáhli z batohu maličký stromek a jednoduché dárky, je jedním z nejkrásnějších s vánoční tematikou. V naprostém tichu, kdy světýlka uspěchaného světa zůstala hluboko pod nohama, si lze tyto vzácné momenty vychutnat nejlépe!

Klid a mír – univerzální rozměr Vánoc

Vánoce se nám pojí s mírem a klidem už zcela podvědomě. Není tomu ale vždy tak. A přesně na Štědrý den - 24. prosince 1979 - prošla sovětská vojska afghánskou hranici a začal jeden z dlouhotrvajících zbytečných konfliktů v lidské historii. Není zde namístě rozvádět celé historické pozadí této války, která měla

mnohem širší kontext ve vztazích mezi mocnostmi tehdejšího bipolárního světa, ani roli šedé eminence a „duchovního vůdce“ sovětských komunistů Michaila Suslova v ní, jde spíše o malý a možná naivní apel na lidskost, aby všichni lidé na světě znali alespoň jediné přikázání: „Nezabiješ!“ A nejen v době nejkrásnějších svátků.

Věta o tom, že každý je strůjcem vlastního štěstí, je možná stará, ale univerzálně pravdivá. Vánoční čas je jednou z posledních částí roku, kdy puls šíleného

životního tempa současnosti alespoň na chvíli poleví a dokážeme si vychutnat chvíle společně strávené s nejbližšími.

Duchovní rozměr Vánoc každý prožívá jinak, ale snad nejkrásnější je zastavit se v čase a prožít

je tak jako naši předkové. Před stoletím byl život zcela jistě mnohem těžší, než je dnes. Ovšem mnohem skromnější byla i očekávání. Hojností pokrmů mohl být obyčejný koláč či rozkrojené jablíčko a hodnota darů se nepočítala v bankovkách – ničím nekrytých papírcích tištěných centrálními bankami. Jistěže, vývoj nelze zastavit ani zvrátit, ale ochrana soukromí je snad nejdůležitější z úkolů současného jednotlivce i rodiny ve vztahu k informačním technologiím.

Nebylo by lepší ignorovat reklamy, vypnout „všemocné oko“ televizní obrazovky a prožít svátky Božího narození mnohem intenzivněji? Lidé v nejruznějších koutech světa to dokážou, ačkoli často žijí ve složitějších podmínkách. Zkusme to letos i my. Odměnou nám může být opravdový, hluboký zážitek. Nebudeme litovat!

(podle KN)

Nosí dárky Ježíšek?

V dětském světě se s Vánocemi neodmyslitelně pojí vánoční dárky. Na ně se těší bez výjimky děti z celého světa. Ve filmech a pohádkách děti dokonce nechtějí ani spát, jen aby viděli, jak Ježíšek (resp. Santa Claus) přinese dárky, neumí se dočkat. Ale jak to je vlastně s dárky od Ježíška a dětským světem? Je to pro rodiče těžký úkol, rozhodnout se, jak a kdy říci dětem, že Ježíšek dárky nenosí. V tomto článku vám, milí (budoucí) rodiče, nabídneme praktickou pomůcku, jak se dá nad tímto tématem přemýšlet.

Pamatuji si svou dětskou radost a toužebné očekávání té části Štědrého dne, kdy se rozbalovali dárky. Fungovalo to u nás tak, že po večeři se šel táta podívat do obývacího pokoje, kde míváme vánoční stromeček, jestli už Ježíšek přinesl

dárky. Signálem nám bylo vyzvánění starého cínového zvonku.

Dodnes si umím vybavit ten pocit, když jsem netrpělivě apelovala na ostatní členy rodiny (zejména na mou starší sestru, která má dodnes

panický strach ze spolknutí kosti, a proto rybu jí nekonečně dlouho), aby co nejrychleji vyprázdnili své talíře. Vždyť bez toho, aby každý dojedl, si nikdo nemohl rozbalit dárky. Co si však nepamatuji, je moment, když jsem se dozvěděla, že dárky nenosí Ježíšek, ale kupují je rodiče. To, že toto zjištění zdánlivě neublížilo mé dětské dušičce, ještě neznamená, že je to samozřejmost. Otázka tedy zní: Říct, nebo neříct dětem, že dárky nosí Ježíšek?

Argument pro

Faktem je, že v životě je málo takových kouzelných věcí jako tato. Kouzla a zázraky děti prožívají jen zprostředkovane přes pohádky, které je od malička doprovázejí. Tajným snem každé holčičky je, aby ji jednoho dne našel udatný princ a osvobodil ze zajetí tříhlavého draka. Kluci by zas chtěli bojovat světelnými meči a zachraňovat svět. Ale jsou to jen sny a hry. Avšak to, že jim Ježíšek přinese dárek, je v jejich světě naprosto reálné, jednoduše se to děje. Wau! Argument za tedy zní, aby se dětem nekradlo jejich dětství.

Argument proti

Představte si, že na Vánoce si pořídíte stromeček, dejme tomu živý. Slavnostně ho postavíte na čestné místo vašeho domova a pod něj položíte dárky. Chybí mu však ozdoby, salonky a světýlka. Jednoduše ho neozdobíte. Stromeček působí chudě, prázdně. Jaké jsou pak Vánoce, které jsou plné dárků od Ježíška, ale chybí jim jejich podstata – Ježíš? Zamysleme se proto, zda tím, že dárky od Ježíška „uměle“ vytváříme dětem kouzlo a kouzlo Vánoc, nenecháváme vytratit se jejich duchovní rozměr a skutečnou podstatu?

Tři konečné zastávky

Bublina praskne

Nacházíme se v situaci, že vaše dítě věří v to, že dárky nosí Ježíšek. Přejde však do věku, kdy si myslíte, že je už ten správný čas prozradit mu, jaká je pravda. Předpokládáte, že je správné a vhodné, abyste mu to prozradili vy a je to lepší, než by se to mělo dozvědět od někoho jiného. Jak na to může zareagovat vaše dítě? Jednou z možností je i to, že se rozzlobí. Nemusí to být prezentováno vnějšími projevy jako křik a podobně, ale vnitřně ho to může zranit. Proč? Neboť se dozví, že bylo oklamáno a to, čemu opravdu věřilo, neexistuje. Bublina praskne. A pokud u něj převyšovala hodnota dárků tu duchovní, je pravděpodobné i to, že tento hněv se promítne do duchovního života dítěte a může pro něj znamenat první negativní postoj víry. Ježíšek nenosí dárky = Ježíšek vlastně neexistuje.

Rychlé vystřízlivění

Opět si představujeme situaci, že dítě věří v to, že Ježíšek opravdu nosí dárky a je ve věku, ve kterém děti většinou přicházejí na to, že tomu tak není. Možná se stalo i vám, že jste se to dozvěděli od spolužáků nebo sourozenců a rychle jste vystřízlivěli. Otázka zní, co může způsobit tato situace? Podobně jako v předchozím případě může být dítě frustrované, protože bylo oklamáno. Kromě toho, že se mu mohou spolužáci vysmívat, že v něco takového věří, může se narušit jeho důvěra k rodičům. „Vždyť táta a máma říkají, že lhát se nemá. Oni by mi nelhali.“ Hněv se tak otočí proti nim.

To už dávno vím

Třetí situace je diametrálně odlišná od předchozích dvou. Rodiče nevychováají

své dítě v přesvědčení, že Ježíšek nosí dárky. Vedou ho k duchovnímu chápání dárků a k pochopení toho, proč se vlastně při slavení narození Ježíše obdarováváme. On je totiž tím největším darem od Otce pro všechny lidi na zemi. Na první pohled se může zdát, že mu tímto přístupem

rodiče vzali dětství, protože přišlo o to jedinečné kouzlo. Je třeba si však uvědomit, že na té druhé straně mu dali pohled na Boha jako na toho, který miluje lidí, je dobrý a štedrý a rodičům umožnil, aby mohli obdarovat své dítě něčím, co ho potěší. Kromě toho se kouzelné věci dějí kolem nás každý den, i když si to neuvědomujeme, nebo je vnímáme jako samozřejmost. Jaké? Střídání ročních období, moudrost, jakou Bůh řídí celý svět, první sněhové vločky či pohlazení obličeje slunečními paprsky, když je nám těžko.

Co teď?

Kterou z cest se jako rodiče vydáte, je jen na vás. Situace, které jste si nyní přečetli, se mohou, ale také nemusí stát. Je to jen možnost. Vy sami byste měli nejlépe znát své dítě, pro které chcete jen to nejlepší a podle toho se rozhodnout. Nejste na to sami. Stačí se ztišit v modlitbě a odpověď si vás najde. Pamatujte však na to, že lež, i přesto, že si ji zdůvodňujeme tím nejlepším úmyslem, nikdy nepřinese dobré ovoce.

*(Za cenné rady a konzultace děkuji
dětské psycholožce Paule Zelenayové a o. Luboši Tvrdému)*

Na Vánoce nás může potrápiti i osamělost

Vánoce jsou svátkem rodiny, dny, kdy trávíme mnohem více času společně s našimi blízkými. Mohou se však stát i svátky smutku, osamělosti a dokonce i deprese.

Pro člověka je důležité, aby někam patřil. Člověk je společenský tvor, nedokáže žít sám. Jak se zpívá v jedné slovenské populární písni, „Neumím být sám“. „Lidé potřebují mít kontakt s jinými lidmi, aby se stali lidmi. V psychologii se to nazývá socializace nebo včleňování do společnosti,“ uvádí Mário Schwarz (38), odborný asistent na Katedře psychologie Filozofické fakulty Trnavské univerzity. Tato základní antropologie člověka je k Božímu obrazu. Bůh je společenstvím osob, a protože je člověk stvořen k jeho obrazu, tak i člověk potřebuje ke svému životu společenství jiných lidí. „Když je člověk sám, necítí se dobře, chřadne, nerozvíjejí se vztahy. Člověk je společenskou bytostí a ta společenská, jako jeho vlastnost, je velmi úzce propojena s jeho psychikou,“ dodává psycholog Mário Schwarz.

Rozlišujeme osamělost a samotu

Psychologie rozlišuje dva pojmy. Samotu a osamělost. Mário Schwarz uvádí, že „samota je situace, kterou si člověk volí sám, dobrovolně, ale nemusí to automaticky znamenat osamělost. Osamělost je něco, co člověk nemůže až tak ovlivnit. Tím, že je člověk společenskou bytostí, tak osamělost je to, když chce někam patřit, ale ti druzí ho nepřijímají. Takže je to stav, který si člověk vlastně nevybírá“. Pokud si člověk zvolí samotu sám, dobrovolně, nemusí se cítit osaměle, nemusí se cítit smutně. Samozřejmě, odlišné je to tehdy, když žijeme uprostřed vztahů, a tam se můžeme dostat do emocionální i sociální osamělosti, a ta může vést dokonce až k depresi. „Viktor Frankl říkal, že paradoxně lidé, kteří pracovali celý týden a nějak tak fungovali, když přišla volná neděle, najednou jakoby neměli co dělat, byli konfrontováni sami se sebou a docházelo

k sebevraždám. A on toto prázdno nazývá existenciálním vakuem.“ Dva lidé ve stejné situaci, jeden to zvládne a druhý ne. Z toho vyplývá, upozorňuje Mário Schwarz, „že je to otázka přístupu, zda to prázdno něčím naplníme. To znamená, že nejen já čekám, že se o mě budou druzí starat, ale přesáhnu-li sebe a začnu se já starat o ty druhé, tehdy to začíná, paradoxně, naplňovat i mě“.

Přejme raději radostné Vánoce

Podle reklamy bychom měli být o Vánocích všichni šťastní a veselí, ale víme,

že to není vždy možné. Potom můžeme mít pocit, že nám to chybí, což může vyvolat jistou frustraci či smutek. Mário Schwarz proto doporučuje přát druhým něco jiného. „Já bych spíše doporučoval popřát radostné Vánoce. Radost je totiž něco, co nemusí nutně souviset s veselostí a se štěstím, ale radost může být vnitřní postoj, který je nezávislý na okolnostech. My čekáme, aby nás někdo rozveslil, že nám někdo něco dá a my budeme šťastní, ale radost může být i tehdy, když já někoho obdaruji.“

Podívat se na věci z jiného úhlu pohledu. Veselost a štěstí máme hlavně tehdy, když jsme obdarováni, ale radost přichází i tehdy, když my sami obdarujeme někoho jiného. A obdarovat se dá různým způsobem, i tak, že využijeme technických možností a zatelefonujeme někomu z rodiny, kdo žije sám.

Zreálněme si novoroční předsevzetí

Bezprostředně po Vánocích následuje přelom let, z čehož také mohou mít mnozí frustrující pocity až depresi pro nezrealizovaná předsevzetí. Takovému zklamání se lze vyhnout, ale musíme dívat směrem dopředu. „Dívejme se do budoucnosti a nový rok uvidíme jako další šanci. Stává se to něčím, co nás může posunout dál. Toto je velmi důležitá věc, jak se díváme na to, co se nám nepodařilo za uplynulý rok,“ upozorňuje psycholog Mário Schwarz a dodává: „Často mám pocit, že křesťané se dívají jen směrem do minulosti a berou to jako něco definitivního. Ale i svatá zpověď je nejen o lítosti, která jde do minulosti, ale zároveň je tam i silné předsevzetí směřující do budoucnosti.“ Totéž můžeme říci i o bilancování roku, uvědomit si, co se nám nepodařilo, ale zároveň mít nějaký plán do budoucna, jak to změnit.

Přiznejme si osamělost a obdarujme se

Jako lidé jsme hrdí a neradi přiznáváme, že nám něco chybí. Když prožíváme osamělost, je důležitá i další věc. „Jestli si člověk před sebou samým přizná svou osamělost, tak tehdy to může změnit. Pokud si věci nepřiznáme, tak je nechceme změnit. Tedy přiznat si to a hledat způsob, jak to změnit,“ poukazuje Mário Schwarz. Samozřejmě, k Vánocům patří dárky a každý by měl nějaký dostat. Proto se vynořuje otázka, zda má člověk obdarovat i sebe sama. „Když je člověk sám, tak tato otázka může vyznívat podivně, ale jsou případy, že obyvatelé domů důchodců chodí na poštu, aby sami sobě poslali pohlednici,“ uvádí psycholog Mário Schwarz. Takže ta otázka není zvláštní. Spíše se objevují další zajímavé otázky: Jaký vztah mám k sobě samému? Dokážu i já obdarovat sebe? Mário Schwarz odpovídá: „Ze zkušenosti dobře víme, že se potěšíme materiálnímu dárku, ale určitě máme i takovou zkušenost, že si mnohem déle pamatujeme a možná i žijeme z nemateriálních dáreků. Možná z nějakého výletu, kulturního zážitku, z nějaké zkrášlovací kúry a podobně. Tedy dárek nemusí mít nutně materiální podobu.“

(podle KN)

Aby nejkrásnější svátky nebyly dny břicha, ale Ducha

Radíme, jak zvládnout vánoční dobroty bez následků na zdraví či hmotnosti.

Co vynechat z vánočního jídelníčku, aby člověk neměl zažívací problémy

Na jídelníčku štedré večere se ve většině domácností objevuje ryba, a to kapr, nejčastěji smažený s bramborovým salátem. Ideální je vyhnout se smažení a rybu například upéct, dochutit bylinkami, citrónovou šťávou či zapéct se zeleninou. V bramborovém salátu je lepší nahradit majonézu bílým jogurtem, nebo

přidat avokádo či použít avokádový, respektive jiný rostlinný olej k dochucení.

Nezapomeňte ani na zeleninový salát.

Mnozí mívají na Štědrý den i čočkovou polévku nebo zelňačku. Už tato jídla jsou sama o sobě dost sytá a pokud za tím následuje smažená ryba a majonézový salát, koláčky a alkohol, je to velmi

zatěžující na celý trávicí trakt. Zvyšuje se riziko podráždění žaludku, slinivky břišní či žlučnickového záchvatu.

Zdravější vánoční pečení

Do koláčků a sladkého pečiva je lepší použít celozrnnou mouku, respektive alespoň polovinu či třetinu bílé mouky nahradit celozrnnou. Pro zdravější pečení je dobré využívat rostlinné, nikoli tropické tuky – jako jsou margaríny obsahující palmový či kokosový tuk, dát menší množství cukru, preferovat med či jiná přírodní sladidla.

Určitě méně zatěžující budou koláčky s ovocem a bez mastných máslových krémů. „Dobré zdravé tuky“ můžete dostat do koláčků přidáním máku, ořechů (vlašských, lískových či mandlí) nebo semínek (lněných, sezamových, dýňových, slunečnicových).

Pokud už se přejíme, co dělat?

Během svátků konzumujeme větší množství slazených bublinkových alkoholických i nealkoholických nápojů, ale také sladkého pečiva, které pomocí střevních bakterií začínají kvasit, produkovat střevní plyny a my pocítujeme nadměrný tlak v břiše, což může být projevem plynatosti. Vánoční svátky jsou dny, kdy na pohotovost přicházejí lidé nejčastěji se žlučnickovými záchvaty či podrážděnou slinivkou.

Nejhorším řešením přejezení a pocitu totální plnosti je lehnout si do postele. Nezapomínejte také na pohyb a procházku. Tím můžete také významně pomoci lepšímu trávení a stimulovat pohyb střev. Každý den bychom měli učinit 10 tisíc kroků, svižná chůze je nejpřirozenější pohyb. Na druhé straně, s přeplněným žaludkem se nedoporučuje běhat nebo intenzivně cvičit. Řešením není ani užít dávku pankreatických enzymů či jiných léků podporujících trávení a pokračovat

v přejídání. Druhý den po "prohřešku" je vhodnější dát si malé množství lehké stravy, například rýže nebo vařených brambor. Později po zklidnění už lze konzumovat i slepičí vývar, vařené nebo dušené maso či dušenou zeleninu. Pro obnovu správné střevní mikroflóry je vhodné zařadit zakysané mléčné výrobky a také kvašené zelí. Je třeba nezapomenout na pitný režim – neslazené tekutiny, bylinkový čaj (například mátový, žaludeční, zázvorový).

Řešení průjmu a zvracení

Pokud naše hodování skončí průjmem (tělo se potřebuje zbavit toxinů), je třeba dodržet dietu. První den je třeba jíst pouze suchary či maces a pít oslazený černý čaj. Také lze užít carbosorb – živočišné uhlí nebo smectu, které na sebe naváží toxiny, vyčistí a utlumí podrážděná střeva. Vhodné jsou také banány nebo uvařená mrkev a rýže. Další den můžeme přidat slepičí vývar, vařené kuřecí či jiné drůbeží maso, vařenou nebo dušenou mrkev, vařené brambory nebo rýži.

Nezapomeňte ani na dostatek tekutin. Pokud se přidruží i zvracení a podrážděný žaludek, tekutiny je třeba pít po malých lžičkách – například vyprchanou minerálku oslazenou 20 gramy (polévková lžíce) cukru na litr nebo mírně oslazený čaj, respektive rehydratační roztok, který lze zakoupit v lékárně, nebo mírně osolený odvar.

Opakované přejídání se během svátků se nevyplatí. Malé děti a starší lidé se mohou z přesyceného svátečního menu vzpamatovávat i 7-14 dní. Mysleme také na to, že když se po svátcích postavíme na váhu, můžeme být velmi zklamáni.

Co nevynechat z vánočního jídelníčku, aby člověk neměl problémy s trávením

Nevynechejte z jídelníčku ovoce, zeleninu, probiotika nacházející se například v zakysaných mléčných výrobcích či v kvašené zelenině, ale i prebiotika, tedy potraviny s obsahem vlákniny – celozrnné pečivo, ovoce a zeleninu, bylinkové čaje na podporu trávení. A hlavně nezapomeňte na pohyb.

Při přípravě na Vánoce myslíte několik kroků předem. Už při nakupování dárků, výzdoby a potravin zkuste přemýšlet, jestli to vše skutečně potřebujete. A to i při vaření a pečení. Představte si, že na Štědrý den přijde k vám domů Pán

Ježíš, co by uviděl? Co by nám řekl? Byl by rád? Co bychom mu odpověděli, kdyby se nás zeptal: Moje milá / můj milý, jak ses připravoval na můj příchod? Kolik času a energie jsi věnoval materiální přípravě a kolik duchovní? Dal jsi mi najíst, když jsem byl hladový, žíznivý? Jaký dar jsi mi dal, když jsem byl chudý jako tvůj soused?

(podle KN)

Svědci Jehovovi nejsou křesťané

„Velký problém hnutí Svědků Jehovových spočívá v tom, kdo je pro ně Ježíš Kristus,“ vysvětluje odborník na morální teologii Vladimír Thurzo.

Často nacházím v poštovní schránce pozvánku na přednášku Svědků Jehovových. Podíval jsem se na jejich webovou stránku a zdá se mi, že s jejich řešením některých problémů dnešní doby, odvolávající se na Bibli, lze souhlasit. Jaký je názor naší Církve na činnost Jehovových svědků?

Milan

Vážený pane Milane, děkujeme za vaši velmi aktuální otázku. Opravdu, s aktivitami Svědků Jehovových se lze setkat na každém kroku, a proto je dobré, abychom jako křesťané uměli k tomuto společenství zaujmout postoj.

Nejprve možná krátká historie. Svědkové Jehovovi se tak jmenují pouze od roku 1931, kdy Joseph Franklin Rutheford, druhý prezident hnutí, vymyslel tento název inspirující se výrokem z Iz 43,10. Hnutí založil mladý Američan Charles Russell v roce 1872 po vážné náboženské krizi, když odešel z protestantské církve, k níž patřili jeho rodiče, a poznal církev adventistů. Nachla ho myšlenka, že Pánův příchod a poslední soud jsou blízko. Blížkost Pánova

příchodu se stala jednou z nosných myšlenek, kterými žil nejen Russell, ale celé hnutí Jehovových svědků hlavně v jeho počátcích. Po třech neúspěšných předpovědích konce světa (1914, 1918 a 1925) více členů hnutí opustilo. Russell se později spojil s několika, kteří uvěřili, že Pán opravdu přišel, i když neviditelně, a následně vytvořili skupinu, která se dala do „studia Bible“. Spíše než o studiu Bible je však třeba mluvit o překroucení a přizpůsobování si Písma svatého. Nikdo z uvedené skupiny neměl žádnou vědeckou přípravu k tomu, aby se seriózně zabýval studiem Písma svatého.

Je třeba jasně říci, že svědci Jehovovi nejsou křesťané, i když to o sobě tvrdí, a nemají pravou Bibli. Obsah jejich tzv. Bible je značně pozměněn a neodpovídá křesťanské Bibli. Pokud bychom chtěli uvést, vysvětlit a vyvrátit všechna překroucení a rozdíly mezi křesťanskou Bibli a knihou Jehovových svědků, potřebovali bychom k tomu celou další knihu. Smyslem křesťanské Bible je podat člověku dobrou zvěst, poselství Boha o tom, že lidstvo je vykoupeno skrze Božího Syna Ježíše Krista, pravého Boha a pravého člověka.

Velký problém hnutí Jehovových svědků však spočívá právě v tom, kdo je pro ně Ježíš Kristus. Podle jejich učení, Ježíš je sice „Božím jednozplozeným Synem“, ale není Bůh. Ježíš byl podle nich pouze člověk, který před svým narozením na zemi žil jako duchovní bytost v nebi, kam se i po smrti vrátil. Z webové stránky hnutí: „Byl prvním, koho Bůh stvořil. Ježíš pomáhal při tvorbě všech ostatních věcí. Je jediný, koho vytvořil přímo Jehova, a proto je vhodně označen jako Boží ‚jednozplozený‘ Syn. Sloužil také jako Boží Mluvčí, a proto je označen také jako ‚Slovo‘.“

V pohledu na Ježíše Krista je nejlépe vidět přístup Svědků Jehovových k Písmu svatému. Překroucením Pavlova Listu Kolosanům 1,16–20 udělali z Ježíše Krista obyčejné stvoření, což je podstatná a naprosto nepřijatelná změna křesťanského učení. Tak se Ježíšovo zmrtvýchvstání, které je základem naší víry (viz 1 Kor 15, 12–20), prakticky dostává na úroveň vzkříšení Lazara, Jairovy dcery nebo naimského mládence, což je velmi vážná věc.

Vzhledem k vážným překroucením a lžím, kterých je bohužel mnohem více a tzv. Bible Svědků Jehovových je jejich plná, jsou nějaká jimi nabízená řešení irelevantní a nezajímavá, protože jsou pouze lidská. Řešení takového typu nabízejí například i politici před parlamentními volbami.

(podle KN)

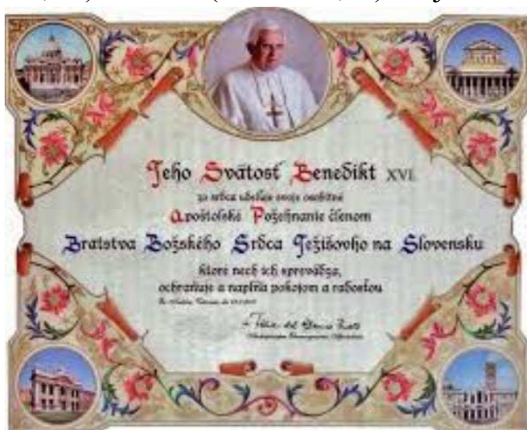
Apoštolské požehnání duchovně doprovází člověka

Způsoby žehnání jsou různorodé. Doprovázejí život věřícího a dávají mu duchovní impuls pro život. Obecně požehnání znamená obdarovat někoho dobrou vyšší moci, úspěchem nebo prosperitou. Požehnáním se svolává hojnost a plnost života na někoho, kdo o to žádá.

Mnozí věřící mají touhu získat apoštolské požehnání od Svatého Otce na pergamentu. Jaký je původ a charakter tohoto požehnání? Na koho se obrátit, případně při jaké příležitosti nebo životní události je vhodné o toto požehnání požádat?

Marie

Už první stránky Písma svatého popisují stvoření světa završené požehnáním, které Bůh uděluje člověku (srov. Gn 1, 28), stvoření (srov. Gn 1,22). Stejně Boží požehnání provází člověka i po stvoření, spočívá na jeho práci (srov. Dt 2,7), jeho chlebu, vodě (srov. Ex 23, 25) i na polích, která obdělává, aby byla úrodná (srov. Ž 65, 11). Když člověk žehná jinému člověku nebo věci, tak čerpá právě z Boha, pramene a původce všeho dobra. Žehnání spočívá v bohatství a dobrotě Boha, jehož požehnané jméno se vzývá při modlitbě. Požehnání je ve Starém zákoně často spojeno s přinášením oběti (srov. 1 Sam 9, 13). Klasickou formuli požehnavání v Izraeli nacházíme v Knize Numeri 6,23-27: „Řekni Árónovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje!“ V Novém zákoně vidíme samotného Pána Ježíše, který je požehnaným plodem lůna Svaté Panny (srov Lk 1,42), jak

uděluje požehnání například dětem (srov. Mk 10,16) či apoštolům (srov. Lk 24, 50-51) Svatý Pavel píše, že v Kristu spočívá veškeré požehnání: „Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem.“ (Ef 1,3). Církev vyznává a ohlašuje Ježíše Krista a pokračuje v jeho díle. Když služebník Církve žehná, jedná tak jménem Církve, s Církví a ve prospěch Církve, tedy jednotlivých živých kamenů, z nichž je postavena, vzývajíc a chválíce Otce skrze Syna v Duchu Svatém.

Apoštolské požehnání na pergamenu je speciální formou požehnání, která úzce souvisí s obětí a má silný církevní rozměr. Uděluje ho Svatý Otec prostřednictvím Úřadu apoštolské charity. Tento úřad patří mezi nejstarší úřady římské kurie. Původně v Římě měli na starosti jáhni rozdávát almužnu chudým jménem papeže. Později byla ustanovena díla pomoci pro konkrétní skupiny potřebných, zejména pro děti a sirotky, vdovy, nemocné a staré lidi. Zodpovědnými za charitní díla se stala tzv. *cubicularii*, kteří původně netvořili speciální hierarchickou hodnost. Ale už za Inocence III. (1198-1216) se v jeho bule mluví o úřadu almužníka jako o již existujícím úřadu. Blahoslavený Řehoř X. (1271-1276), kterého officium na jeho svátek označuje jako *pauperum amantissimus* - nejvíce milující chudé, zřídil Úřad apoštolské charity a určil úkoly a charakteristiky almužníka. Úkolem Úřadu apoštolské almužny je jménem papeže vykonávat charitní díla ve prospěch chudých. Almužník Jeho Svatosti, který stojí v čele úřadu, má hodnost arcibiskupa, patří do papežské rodiny a účastní se liturgických slavení a oficiálních audiencí Svatého Otce.

V současnosti tuto službu vykonává polský kardinál Konrad Krajewski. Papež Lev XIII. dal almužníkovi fakultu udělovat apoštolské požehnání na pergamenu. Je to ozdobný pergamen, na kterém je portrét Svatého Otce a text, že Svatý Otec uděluje mimořádné apoštolské požehnání. Dále jméno osoby, které se požehnání uděluje, suchá pečeť úřadu a podpis almužníka. Požehnání se uděluje konkrétním osobám, církevním spolkům nebo farnostem. Často věřící prosí o požehnání při významných životních událostech, jako jsou narozeniny, křest, svěcení, sňatek či výročí s nimi související. Od 1. ledna 2014 je opět do seznamu jazyků zařazena také čeština. Žádosti o Apoštolské požehnání na pergamenu mohou být adresovány na Úřad apoštolské charity (Elemosineria Apostolica) prostřednictvím pošty nebo faxu (nikoli elektronickou poštou).

Adresa:

Elemosineria Apostolica

Ufficio pergamene

00120 Città del Vaticano

V žádosti je třeba uvést:

- jméno, příjmení a adresu žadatele
- jméno a příjmení příjemce/příjemců požehání
- událost (viz níže), pro kterou se žádá požehnání
- datum, název/titul kostela a místo, kde se uskutečňuje událost, pro niž se žádá požehnání (povinné údaje, pokud se jedná o udílení svátosti, řeholní sliby nebo výročí)
- adresa, na kterou má být pergamen s požehnáním odeslán, a údaje o platbě

Uskutečnit platbu – až po obdržení pergamenu s papežským požehnáním – je možné dvěma způsoby:

- prostřednictvím platebního příkazu podle údajů uvedených v zásilce
- prostřednictvím platební karty umožňující platby on-line a formuláře na našich stránkách.

Uvedená cena zahrnuje:

- pergamen (cena se pohybuje od 13 do 25 euro podle modelu zvoleného úřadem pro danou příležitost)
- poštovné: mimo Itálii expresním kurýrem DHL (18-30 euro).

Čas potřebný na doručení pergamenu je jeden měsíc ode dne žádosti.

O pergamen není možné požádat prostřednictvím telefonu. Finanční částka, kterou věřící obětuje při prosbě o požehnání, je určena na charitní díla Svatého Otce pro potřeby chudých.

(podle KN)

Evangelium není uměle vytvořené poselství

Slovo evangelium pochází z řečtiny a v doslovném překladu znamená „dobrá zpráva“. V řecko-římském prostředí výraz často označoval poselství o vítězství.

Setkáváme se i s významem, když se narození následníka trůnu nebo den jeho uvedení na trůn označovalo výrazem evangelium. Již ve Starém zákoně Bůh prostřednictvím proroků ohlašuje radostnou zvěst o záchraně Izraele a budoucí spáse, kterou Bůh udělí všem národům. Jsou to zejména texty v Knize proroka Izaiáše, například: „*Duch Páně, duch Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným*“ (Iz 61,1).

Evangelium je poselství

V Novém zákoně má výraz evangelium výlučně duchovní a náboženský význam. V první řadě označuje Ježíšovo ohlašování Boží spáse. Na začátku svého veřejného účinkování Ježíš nazývá své poselství tímto výrazem: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu!“ (Mk 1,15). Učedníci pochopili, že Boží Syn jim nesarčil svou autobiografii, ale Boží poselství. Proto i oni ohlašovali Krista a jeho nauku. Ve 2. století po Kr. se začíná výrazem evangelium označovat spis, který obsahuje zachycené ústní ohlašování slov a skutků Ježíše Krista.

Tertulián (160 – 220 po Kr.) jako první nazval autory evangelia evangelisté. Dnes označením evangelium obvykle rozumíme čtyři kanonická evangelia podle Matouše, Marka, Lukáše a Jana.

Vzít v úvahu čas vzniku

Vznik napsaných evangelií není jednorázovou záležitostí. Pán Ježíš nezanechal žádný spis a ani svým učedníkům nedal příkaz k psaní knih. Přesto po Ježíšově nanebevstoupení byla postupně sestavena čtyři napsaná evangelia. Při jejich vzniku rozlišujeme tři základní období. Prvním obdobím je život a osoba Ježíše Krista. Bez něj by žádný novozákonní spis nevznikl.

Z evangelií se dozvídáme, že Ježíš žil na zemi přibližně 30 let. Jeho veřejná činnost trvala asi 3 roky, během kterých si zvolil apoštoly a další učedníky, učil o Božím království a svým následovníkům přikázal pokračovat v jeho díle.

Druhým obdobím je život prvních křesťanských společenství. Zpočátku se Ježíšovo evangelium předávalo ústně. Věřící se setkávali na modlitbách, slavení Eucharistie a poslouchali učení apoštolů. Postupně přibývali žáci a pomocníci

apoštolů, kteří samotného Ježíše osobně už neviděli. Křesťanství se začalo šířit do ostatních částí tehdejší Římské říše, ba dokonce i za její hranice. Proto bylo třeba zapsat Ježíšovu nauku, aby se věrným způsobem předala dál. Nejprve vznikly menší sbírky, které obsahovaly Ježíšovy výroky, podobenství, popis jeho umučení a zmrtvýchvstání apod. Dosvědčuje to úvod Lukášova evangelia, kde se hovoří o tom, že „už mnoho (lidí) se pokusilo sepsat vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a služebníky slova.“ (Lk 1,1-2).

V tomto období vznikly jako první dopisy apoštola Pavla. Vůbec nejstarším spisem Nového zákona je dopis věřícím do Soluně, který Pavel napsal kolem roku

51 po Kr. Teprve ve třetím období byla sestavena evangelia. Nejstarší je Markovo evangelium, které vzniklo přibližně kolem roku 70 po Kr. pravděpodobně v Římě. Na jeho sestavení Marek použil menší sbírky, které už kolovaly před ním. Kolem roku 80 po Kr. vzniklo Matoušovo evangelium někde na území Palestiny nebo Sýrie. Přibližně ve stejném období bylo napsáno i Lukášovo evangelium v Řecku nebo v Malé Asii.

Jako poslední bylo kolem roku 95 po Kr. napsáno Janovo evangelium. Za místo jeho vzniku se považuje město Efez v Malé Asii.

Číst s porozuměním

Při sestavování svých spisů evangelisté pracovali s různým materiálem, ke kterému se dostali. Byly to ústní tradice, které měly svůj původ od apoštolů, napsané sbírky, které již kolovaly, ustálené pravdy víry, svědectví Ježíšovy matky a příbuzných, svědectví očitých svědků Ježíše Krista apod. Evangelisté brali v úvahu i situaci křesťanských společenství, čemuž přizpůsobili výběr a uspořádání Ježíšova poselství. K tomu je třeba přidat vlastní styl a výrazové prostředky každého evangelia. Proto se od sebe jednotlivá evangelia liší, ale podstatným zůstává, že základní strukturu a poselství mají všechny čtyři spisy stejné.

Při pozorném čtení si všimneme, že evangelia podle Marka, Matouše a Lukáše na rozdíl od Jana obsahují velký počet paralelních vyprávění, která mají často stejný slovosled a mnoho stejných slov.

Již od doby svatého Augustina až dodnes existují různé teorie, které se snaží vysvětlit vzájemnou podobnost a odlišnost mezi třemi evangelií, které nazýváme synoptická a jejich autory synoptici. Řecké slovo *synopsis* znamená společný pohled. V roce 1774 vydal Johann Griesbach synopsi neboli texty jednotlivých evangelií seřazené do paralelních sloupců. Podrobným studiem a porovnáním se zjistilo, že Matouš má s Markem společných 600 veršů a Lukáš má s Markem společných 350 veršů. Kromě toho Matouš a Lukáš mají společných 240 veršů, které se v Markově evangeliu nenacházejí. Dnes všeobecně přijímaným vysvětlením původu tří evangelií je takzvaná teorie dvou pramenů. Jako první ji uvedl Heinrich Holtzmann ve svém díle z roku 1863 pod názvem *Die synoptischen Evangelien*. Podle této teorie jako první sestavil své evangelium Marek. Z něj čerpali nezávisle na sobě Matouš a Lukáš, kteří použili ještě i společný pramen (tzv. pramen logií – Ježíšových výroků, který se v odborné literatuře označuje i zkratkou Q). Matouš a Lukáš použili ještě i vlastní materiál (například o Ježíšově dětství, některá podobenství, výroky), čímž se vysvětluje, proč nacházíme v evangeliích takový materiál, který má pouze jeden evangelista a v jiných evangeliích se nenachází. Chci zdůraznit, že jde o teorii o vzniku jednotlivých evangelií, která nepatří mezi pravdy víry, ale je snahou odborníků vysvětlit proces vzniku čtyř kanonických evangelií.

Historické, geografické a kulturní souvislosti

Při vyprávění o historické hodnotě evangelií je důležitý princip tzv. kontinuity a diskontinuity. Když čteme evangeliijní texty, zjistíme, že jsou v souladu (v kontinuitě) s historickým, geografickým, kulturním a náboženským prostředím Svaté země v 1. století po Kr. Hovoříme-li o historicko-politickém prostředí, osoby a události, které se uvádějí v evangeliích, skutečně existovaly a máme o nich poznatky i z jiných historických pramenů (Herodes, Pilát, Kaifáš, Qirinius a sčítání lidu). Geografické prostředí je také autentické. Kafarnaum, Galilejské jezero, Cézarea Filipova, Jeruzalém, Jericho, Jordán atd., to vše jsou místa, která reálně existovala a potvrzuje to i biblická archeologie. Ježíš, jak ho prezentují evangelia, zachovává obyčeje a zvyky své doby a svého národa. Evangelia

autenticky hovoří o chrámu, synagogách, zachovávání soboty, svátků atp. Proto říkáme, že kulturní a náboženské prostředí v podání evangelistů pravdivě odráží tehdejší společnost. Proto můžeme říci, že u evangelií nejde o umělou literární rekonstrukci, ale o spontánní souhlas, kontinuitu s dobou, ve které evangelia vznikala.

Nenaplněná očekávání

Na druhé straně registrujeme v evangeliích i diskontinuitu, tedy neshodu s tehdejšími zvyky. Diskontinuita se projevuje zejména v mesiášských očekáváních a v samotné osobě Ježíše Krista. V židovském prostředí nejvyšší autoritou byl Mojžíš. Podle synoptiků je postavení Ježíše naproti Mojžíšovi a Zákonu v protikladu. Ježíš přistupuje k Zákonu s Boží autoritou, a když ho evangelisté zachycují, není to jejich literární konstrukce, ale skutečný Ježíšův postoj, který je v protikladu s dobovým prostředím, ve kterém žil. Apoštolové, kteří byli vychováni v židovském chápání, by si nevymysleli Ježíšovy výroky namířené proti některým interpretacím Mojžíšova zákona, pokud by je Ježíš skutečně nevslovil.

Nesoulad najdeme i v představách o mesiáši. Čekalo se na mesiáše – krále,

zčásti i politika. Ježíš prolamuje tato očekávání. Vystupuje jako Mesiáš – sluha, který trpí. Opět můžeme říci, že apoštolové vychováni v duchu židovského myšlení, které očekávalo politického krále, by nepřišli s představou trpícího Mesiáše, který umírá hanebnou smrtí na kříži,

kdyby Ježíš sebe sama takto neprezentoval a nepotvrdil svým životem.

Ve Starém zákoně bylo vše podřízeno službě slova. Proroci jsou ti, kteří neohlašují sebe, ale jsou ve službě Božího slova. V prorocké literatuře často najdeme výrazy: „*Slyšte slovo Pánovo*“; „*Toto říká Pán*“ (Oz 4,1; Ez 37, 5). Ježíš však přináší nový pohled. Židé nejsou pozváni zaujmout postoj pro jeho učení nebo proti němu, ale pro samotnou osobu Ježíše nebo proti ní; a to je diskontinuita tehdejšího chápání ohlašování Božího slova a centrality Ježíšova poselství na vlastní osobu. Proto můžeme říci, že princip diskontinuity, podobně jako princip kontinuity, potvrzuje, že evangelia nejsou vymyšlenou literární konstrukcí

pozdějšího ohlašování prvotní Církve, ale historickou skutečností, která přináší osobu a poselství Božího Syna, Ježíše Krista.

Bůh napsal dvě knihy: jednou je Písmo, druhou stvoření. Jedna se skládá z písmen a ze slov, druhá ze stvořených děl. Ne všichni dokážou číst knihu Písma, ale všichni mohou číst knihu stvoření.

*Raniero Cantalamessa
(podle KN)*

Biblické drobečky

**Slovní spojení, která se z Bible dostala
do našeho jazyka**

Falešný prorok

Když o někom prohlásíme, že je falešným prorokem, tak potom vlastně říkáme, že tvrdil nebo tvrdí něco, co se nesplnilo. Jinými slovy řečeno, je to lhář, zavaděč a manipulátor. Prorok je v běžné lidské představě ten, kdo předpovídá budoucnost. Nebo můžeme přitom myslet i na reprezentanta či hlasatele nějakého názoru. Falešný prorok je pak ten, kdo radí špatně, ohlašuje falešné představy a názory.

Prorok v Písmu svatém má však jinou roli a plní jiné poslání. Je ohlašovatelem nebo tlumočnickem Boží vůle. Pán Bůh si povolával proroky, aby izraelským králům ohlašovali jeho plány a požadavky.

Tito lidé nikdy neměli postavení, které by jim mohl někdo závidět. Většinou museli bojovat proti většinovému názoru společnosti a komunikovat dost často nepříjemné, neočekávané a nechtěné poselství. Nejednou proto padli do nemilosti u kompetentních a mocných izraelské společnosti a byli pronásledováni za své postoje a názory.

Biblický falešný prorok byl člověk, kterého Bůh neposlal a nepověřil. Byl to tedy samozvanec. Takový člověk mluvil ke králům velmi lichotivě a nasliboval téměř samé „dobré zprávy“. Nenapomínal krále, nekritizoval bezpráví, ale uklidňoval a nekriticky schvaloval činnost krále a celého dvora. Rozdíl mezi pravým a falešným prorokem byl v tom, že slova falešného proroka se nesplnila, avšak přesto zaváděla a lhala lidem. Pán Ježíš před takovými samozvanými lidmi varoval: „Varujte se falešných proroků...“ (Mt 7,15).

Toto upozornění je skutečně závažné a velmi aktuální zejména v dnešní době. Falešní proroci lžou a zavádějí důvěřivé lidi. Ale nejhorší na tom je to, že krásnými řeči přivádějí mnoho lidí do duchovní zkázy a velmi vážně ohrožují jejich spásu. Dnes ještě více než kdykoli předtím.

Dejme si proto velký pozor na falešné proroky! Ať mluví navenek jakkoli pozitivně, důvěryhodně a povzbudivě!

(podle Růžence)

Duše Kristova

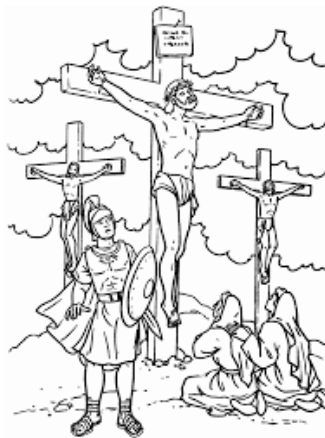
V našich farnostech se vždy po sv. přijímání modlíme modlitbu „Duše Kristova“. Byl vznesen dotaz, zda by bylo možné tuto modlitbu více přiblížit, proto na stránkách Zpravodaje se o to pomocí výpisků ze stejnojmenné knihy pokusíme.

Umučení Kristovo...

O tomto zvolání budeme nejprve uvažovat z lidského pohledu. Při bolesti jiného člověka v nás vzniká několik pocitů a rozhodnutí, které jsme si předtím neuměli ani představit. Řekněme si pravdu: pokud se člověk před bolestí jiných do sebe neuzavře, ale dokáže se s ní sladit, může mít k jiným blízko gesty lásky a pomáhat jim. Tyto vnitřní síly, které byly do té doby v pozadí, najednou se projeví konkrétní formou spoluúčasti.

Zůstáváme však překvapeni, když ten, kdo trpí, dokáže objevit nevidané síly ve svém utrpení.

Například rodiče, které zasáhla nesmírná bolest ze ztráty vlastního dítěte, po

počátečním a pochopitelném zmatku dokáží v sobě najít sílu a založí nadace, skupiny, sdružení dobrovolníků, pojmenující je podle svého zesnulého syna nebo dcery. Pro mnohé z nich je to útěcha, která vzešla z velkého a nesmírného utrpení.

Z teologického hlediska je utrpení Božího syna nepochopitelnou, ba šokující skutečností. Stojíme před otázkou: Nelze-li tolerovat, aby trpěl nevinný, jak je možné, aby trpěl Bůh? V prvotní křesťanské komunitě tato „blamáž“ pomohla novým a originálním způsobem interpretovat starozákonní texty o utrpení, které „muž bolesti“ měl vytrpět v náš prospěch, a o ranách, z nichž přichází naše uzdravení:

„Opovržený, opuštěný od lidí, muž bolesti, znalý utrpení jako ten, před nímž si lidé zakrývají tvář, potupený, od nás nevážený. A přece on nesl naše utrpení, obtížil se našimi bolestmi, ale my jsme ho pokládali za zbitého, od Boha ztrestaného a ztýraného. On však byl proboden pro naše nepravosti, rozdrčen pro naše zločiny, tížily ho tresty pro naši spásu, jeho rány nás uzdravily.“ (1z 53, 3 - 6).

Tento a další úryvky sehrály podstatnou roli při pochopení Kristova umučení ve prospěch lidstva a jeho utrpení ve smyslu vykoupení. Ještě předtím, než svatý Pavel zpracoval svůj pohled na umučení a vykoupení, existoval pohled na spásný smysl zmrtvýchvstání a zejména na smysl jeho smrti na kříži:

„Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti.“ (1 Kor 15,3-5).

Zemřel za naše hříchy znamená, že Kristus nezemřel jen pro hřích světa, ale proto, aby tento hřích porazil. Zemřel za hříchy, nejen pro hříchy. Z absolutní nemohoucnosti kříže nečekaně prýští vykupující síla.

Tato dynamika se odráží i v životě věřícího člověka, ve kterém se zkušenost námahy, boje a utrpení, které se čelí z lásky, může stát pozitivním prvkem růstu a jednoty s Kristem: „Neboť nynější lehké břemeno utrpení zjednává nám nad každou míru věčnou tíhu slávy,“ (2 Kor 4, 17). Z Kristova umučení se velmi snadno přechází k umučení a utrpení věřícího, ať už jako způsob, kterým lze zažít s Kristem hluboké společenství, nebo jako zdroj útěchy: „Jako se na nás ze všech stran valí Kristovo utrpení, tak se nám také skrze Krista dostává všestranné útěchy.“ (2 Kor 1, 5).

...posilni mě

Pokud se věřící zaměří na toto svolání, pravděpodobně dojde k bezprostřednímu závěru: „Jelikož on tolik trpěl, i já mohu něco vytrpět.“ V tomto případě jde o jasnou interpretaci příkladu: Ježíš, který je trpělivý a pevný v utrpení, se pro jiné stává vzorem vytrvalosti. Pravděpodobně lze chápat v tomto směru i závěrečnou modlitbu z liturgie hodin: „Prosíme tě, nebeský Otče, dej, abychom napodobovali tvého Syna a statečně nesli svůj každodenní kříž. Skrze Krista, našeho Pána. (Modlitba odpoledne druhého týdne žaltáře)

Naše pozornost se totiž nemůže zaměřit pouze na bolest z utrpení, která je v Ježíšově utrpení, samozřejmě důležitá, ale musí se posunout do jiné roviny; do roviny Ježíšovy věrnosti Otci, kterou svatý Pavel popisuje pojmem „poslušnost“ (srov. Flp 2, 8). Tedy když věřící prosí o útěchu z Kristova umučení, žádá pouze to, aby byl poslušným synem, který vždy a všude důvěřuje Otci.

Je zde však ještě jeden prvek, o kterém je třeba se zmínit. Poslušnost, o které hovoříme, nemáme chápat jen jako jednoduchý skutek vůle, nebo ještě hůře, než stoickou, dokonce masochistickou podřízenost panovací vůli „vůdce“, nebo jako gesto hrdinského sebezničení. Ne! Ježíš poslouchá jako milující Syn, ne jako otrok.“ Na jeho poslušnost proto díváme z pohledu lásky.“ Ježíš je věrný Otci až do krajnosti, neboť ho naprosto miluje. Miluje Otce a miluje i své bližní.

Slovy „umučení Kristovo, posilni mě“ věřící člověk prosí Ježíše, aby mohl milovat stejným způsobem, jakým miloval on i uprostřed zkoušek a utrpení. Samotné utrpení obvykle způsobuje znechucení a zoufalost; útěcha však vzniká z lásky.

(pokračování příště)

Zadáno pro ženy

Když jsi plná radosti a vděčnosti...

Svatá Matka Boží – Magnificat

Velebí má duše Páně a můj duch jáásá u Boha, mého Spasitele (Lk 1,46-47).

Všechny zažíváme chvíle radosti, kdy toužíme chválit Boha a děkovat mu za nepřehlédnutelné dary, které nám dal.

Vzpomínám si, s jakým nadšením jsem se chystala na první Vánoce s naším malým synkem. Zdobila jsem stromeček a můj manžel a chlapeček si kousek ode mě hráli. Venku padal sníh, což bylo na prosinec ve středu státu Kentucky výjimečné. Byla to tak klidná a úžasná chvíle, naplnění tolika snů a odpověď na mnohé modlitby!

Jakými slovy můžeme vyjádřit svou vděčnost za chvíle plné klidu a radosti? Zkus Magnificat, který je v Lukášově evangeliu nazýván i Mariiným chvalo zpěvem. Boží Matka se těmito slovy modlila nedlouho poté, co souhlasila, že se stane Ježíšovou matkou.

Často přemýšlíme o utrpení, které prožívala Boží Matka, ale já ráda rozjímám i nad slovy, která vyslovila, když prožívala obrovskou radost. Tato slova můžeme použít i my, když chceme vyjádřit vděk za všechny radostné chvíle, vyslyšené modlitby a když se radujeme z množství požehnání, které nám náš Bůh a Spasitel dopřál.

*Neboť mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté.
Lk 1,49*

*Svatá Maria, Matko Boží,
děkuji ti za tato radostná slova.
Prosím, oroduj za mě,
abych tě vždy dokázala napodobovat
a vzdávat Bohu díky za všechny radosti,
které v životě mám.*

Dar lásky pro rodiče

35. kapitola *Láska se raduje z pravdy*

*Ano, odměna spravedlivého je život, kdo tihne za zlem, směřuje k smrti.
(Přís 11,19)*

Jen máloco by nás mělo hřát u srdce víc, než když vidíme, že naše děti milují Boha a žijí zbožně, jsou dobrými přáteli, respektují autority, cvičí se ve skromnosti, chovají se rozvážně, moudře a vlídně.

Když se postoje a chování našich dětí shodují s Boží vůlí, měli bychom jim dát najevo svou radost. Žijí-li podle Písma a my vidíme, že nejsou sobecké, umí se obětovat a pokorně posloužit, měly by vědět, že si toho všímáme a že nám tím dělají radost.

Apoštol Jan řekl: „Není pro mě větší radost, než když slyším, že moje děti žijí v pravdě.“ (3 Jan 1,4). Měl radost, že jeho duchovní děti žijí zbožně, čistě

a věrně, že jsou nekompromisní a nedají se zlákat na špatné cesty. Věděl, že jedině tak se mohou líbit Bohu, plnit jeho vůli a najít v životě pravou radost a uspokojení. Nic ho proto netěšilo víc, než vidět, že žijí podle hodnot, co je vedou po cestě požehnání, růstu a prosperity.

Láska se raduje z pravdy (srov. 1K 13,6). Bible říká, že pokud se ve vašich dětech vzmáhá křesťanský duch, jsou-li vytrvalé ve víře, dokáží se rozdávat a sloužit, měli byste se z toho radovat více, než když získají první místo v prestižní soutěži nebo dosáhnou úspěchu ve škole či zaměstnání.

Apoštol Pavel ve svých listech církvím často vyjadřoval svou radost, když slyšel o jejich věrnosti a duchovním růstu (srov. 2 Tes 1,3-4). My rodiče bychom měli být také nadšeni a ochotni vyzvednout dobré charakterové vlastnosti svých dětí.

Co vás na vašem dítěti nejvíce nadchne a vede k hrdosti? Když se mu podaří dát branku? Když dostane jedničku z angličtiny? Nebo vás víc těší, když se váš syn ráno modlí a čte Bibli? Nebo to, když vaše dcera mluví o víře nebo odpustí sestře?

V životě svého dítěte jste jedním z nevlivnějších lidí. Pokud ho chválíte, bude vám chtít dělat ještě větší radost. Využívali jste svého vlivu i na to, abyste ho vedli k Bohu?

Zkuste si prohlédnout televizní stanice nebo se projít v nákupním centru a velmi rychle zjistíte, z čeho se „raduje“ a jaké hodnoty vyznává a preferuje naše společnost: prázdnotu, materialismus, smyslnost a egoismus.

Jako by všichni chodili po světě se stejným scénářem v ruce a hráli přesně takovou roli, jaká se od nich očekává. Svět nám diktuje, jak bychom měli přemýšlet, jak se oblékat, o co bychom se měli zajímat, o co se snažit, ale také za co bychom měli utrácet peníze a čas. Pokud se někdo rozhodne vybočit z řady, pravděpodobně se mu ostatní vysmějí nebo ho zavrhnou. Zůstane izolován a ignorován.

Nezapomínejme, že když děti podporujeme, aby kráčely životem s Bohem, žádáme je, aby vědomě plavaly proti proudu společnosti. Svět, ve kterém převládá povrchnost, temnota a vnitřní hodnoty se znevažují, vaše děti zřejmě označí za staromódní a odsune je na vedlejší kolej za to, že chtějí kráčet bezúhonně a v pravdě. Pokud se naše děti rozhodnou žít v bázni před Bohem a dodržovat, co jsme je učili, od některých si snad vyslouží uznání, ale mnozí je vůbec nepochopí a budou zesměšňovat.

Právě proto by jim naše láska měla dodat odvalu, aby se nebáli podnikat kroky založené na věrnosti, dobrotě a nezištné službě. Budeme-li je slovem a příkladem povzbuzovat, stane se pro ně mnohem dosažitelnou show výzva Písma svatého: „A nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení...“ (Řím 12, 2).

Díky lásce nebeského Otce a lásce rodičů, kteří za nimi stojí, mohou s jistotou uvěřit slovům: „Blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět, když vás vyloučí ze svého středu) potupí a vaše jméno vyškrtnou jako prokleté kvůli Synu člověka. Radujte se v ten den a jásejte, máte totiž v nebi velkou odměnu“ (Lk 6, 22-23). Pokud cítí vaši podporu a nadšení, bude se jim snadněji odvracet od dočasných nestálých věcí a zaměřovat na věčné a duchovní hodnoty (srov. Kol 3, 1-2).

Děti potřebují vědět, že se na naši podporu mohou vždy spolehnout. Potřebují rodiče, kteří je s hrdoostí pochválí, že se vyhýbají zlu a přidržují se dobra (srov. Řím 12, 9). Vychovávejme děti tak, aby dokázaly nenávidět hříchy a milovat svého Boha, který jim může odhalit, co je špatné v jejich nitru i ve společnosti, aby odvážně hledali nejprve Boží království a jeho spravedlnost (srov. Mt 6, 33).

Zahrnujte své děti láskou nejen prostřednictvím rodičovských pokynů, ale také vyjádřením radosti z toho, že se učí přinášet ovoce poslušnosti a pravdy. Učte je, na co mají zaměřovat svá srdce a touhy, aby se líbily „nebeskému publiku“, bez ohledu na to, co od nich očekává zbytek světa.

A když vidíte, že věrně uvádějí do praxe Boží Slovo, radujte se! Jásejte nahlas a dostatečně dlouho, aby jejich duše mohla plesat s vámi. Připojte tak svůj potlesk k nebeskému potlesku.

Odhalte ve svých dětech dobré povahové vlastnosti: svědomitost, vztah k modlitbě, nesobecké smýšlení atd. Zkuste v Písmu svatém vyhledat verše, které vyjadřují podporu jejich postojům nebo činům. Když budete celkem jako rodina, upozorněte je na nalezené úryvky z Písma. Přečtěte nebo zacitujte je a povězte svým dětem, proč se vám k nim hodí.

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:

- ? Jaké vlastnosti jste si u svých dětí všimli?
- ? Jak jste je v nich utvrdili?

Příklady veršů, které se vám možná sejdou při dnešním úkolu: G 5, 22 - 23, Flp 2,3-5, Kol 3, 12 - 14)

*A Pán ať řídí vaše srdce k Boží lásce a k tomu, abyste byli trpěliví tak,
jako byl Kristus.
(2 Tes 3,5)*

Pár slov pro mladé

9. Reinkarnace

Svatba to byla nádherná. Dobré jídlo, různé nápoje, příjemní lidé... Ne všichni se však znali, a proto se postupně dávali do řečí. Pozornost zaujala mladá slečna, která štěbetavě přecházela od stolu ke stolu. Seznamování přerušila hudba a na parket se odebrali první odvážlivci.

„Smím prosit?“

Urostlý mladík vyzval slečnu k tanci. Přijala nabídku a už se i vrtěli...

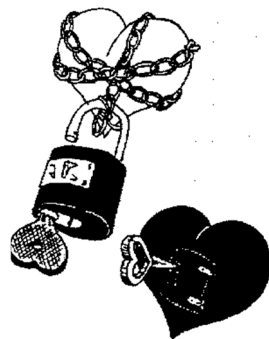
Během tanečních kroků bylo slyšet něco z jejich zajímavého rozhovoru:

„Víte, já jsem byla v prvním životě princezna na Madagaskaru,“ hrdě prohlásila slečna a půvabně se přitom usmála na svého partnera.

Ten chvíli nechápal, o co jde, ale když mu to došlo, bylo vidět, jak vyšel z rytmu a zakopl do stolu na okraji tanečního parketu. Chvíli hledal rovnováhu a pak se zmožil na výrok:

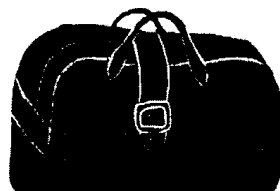
„Fíha, to abych byl k vám velmi uctivý.“

Taneční pár se vzdálil a víc se z jejich rozhovoru nedalo zjistit.

Mnozí lidé tomu věří

Přesvědčení o převtělování duší má už i u nás přívržence. Mnoha lidem tato vize budoucnosti jaksí lahodí. Promítají si do toho své lidské touhy, jak by se dalo pohodlně vyrovnat s hříchem: „Žít, žít, žít, stěhovat se životy, dokud to jednou nebude v pořádku, a potom se vlastně opět bude žít.“

Pěkná vize jak lidsky vyřešit pozemské problémy. **Bůh však zjevil, že věci se mají jinak.**

Podívejme se na to

Pod reinkarnací se myslí to, že se duše může znovu narodit, a to v nějakém novém těle. Aktivisti tohoto přesvědčení šíří, že lidská duše se po smrti opět „vynoří“ v novém těle, a to v lidském, zvířecím, nebo dokonce jako rostlina...

Jejich řešení je nepřijatelné

Tento názor je úzce spojen s tvrzením, že budeme v budoucím životě za své skutky odměněni nebo potrestáni. To platí i v křesťanství. Ale! Ale jejich řešení celé věci je nepřijatelné. Pokračuj tím, že toto očistění od špatných skutků se prý uskutečňuje stěhováním duše.

Kořeny jsou na východě

Mezi velká náboženství, která se „živí“ myšlenkami reinkarnace, patří **hinduismus a buddhismus**. Avšak nejstarší hinduistické spisy – védy (vznikly kolem roku 1200 před Kristem) ještě reinkarnaci neznají. Ta se objevila až ve spisech nazývaných upanišády kolem roku 800 před Kristem.

O co jim jde?

Nové zrození života je v hinduismu a buddhismu spojeno s utrpením. A jelikož v našem životě mnohým jde o to, jak se zbavit utrpení, cílem lidských snah (**podle nich**) je vystoupit z tohoto koloběhu zrodu života...

Šířitelé reinkarnace tvrdí, že teprve poté, co člověk unikl nutnosti znovuzrození, může vejít do sladké nirvány. **Proto jim jde o to, jak si to „své“ odtrpět, a pak se rozplynout ve štěstí.**

V Evropě je to jiné

V dějinách Evropy jsme s tímto učením neměli problémy. Nepatřilo do naší kultury. První uvažování o odkazu reinkarnace se ujalo až v 19. století. Ale představte si. Tady nové zrození nechápali jako trest, ale jako novou šanci.

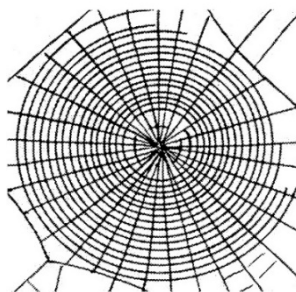
A jelikož mnohé ohromila i evoluční teorie, vzniklo zvláštní spojení myšlenek převtělování a evoluční

teorie. A máme teorii, že každým převtělováním se člověk vyvíjí.

V síti lovců

A to je už i pro moderního člověka „silná“ změť učení, kterému mnozí věří. Tyto teorie byly rozvinuty různými směry, a tak je dnes takový stav, že již neexistuje ucelený pohled na reinkarnaci.

Názory jiných náboženství

Židovské náboženství, islám a křesťanství reinkarnaci ve svém učení neznají. Odporuje to jejich přesvědčení o tom, jaký je člověk, co je smyslem jeho života, jak je to s ním po smrti.

Co na to Písmo svaté?

Ti, co věří v reinkarnaci, se snaží najít v Písmu svatém místa, která by potvrdila jejich teorie. Tak například tvrdí, že Jan Křtitel by měl být navráceným Eliášem. Ale sám Jan to popírá. (viz Jan 1,21)

Křesťanství a reinkarnace

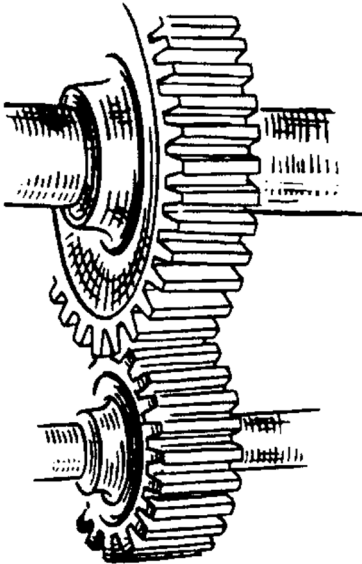

V křesťanském chápání člověka se nedá oddělit tělo od duše tak, že duše pak bude přecházet do jiných těl. **Křesťanství vychází z jednoty duše a těla.** Bůh nám o tom dal zprávu hned v úvodu Písma svatého, v knize Původu.

Obraz o Bohu

Obraz o Bohu je **u křesťanů a těch, kteří věří v reinkarnaci**, zcela rozdílný. U nás je Bůh plný lásky, aktivity pro mou spásu a záchranu.

Při převtělování duše se člověk musí vykoupat sám. Slouží mu k tomu život v novém těle, ve zvířeti, v rostlině...

Pokus o samospásu?

Co k tomu dodat? Ale, ale... Jedná se o tragický omyl. **Samospása** přece není možná. Proč?

Protože splynutí s Bohem, věčný život, nemůže dosáhnout člověk vyzbrojený svými lidskými schopnostmi.

Jsou věci, na které nemáme

Lidská přirozenost samo o sobě nemůže „doskočit“ do nadpřirozena. Neskočíš do výšky tři metry, když mna to nemáš. Je to dar Toho, kdo ten věčný život má – Pána Boha.

Co na to život?

Velké nesrovnalosti vyplývají i při uplatnění reinkarnace v praktickém životě, neboť tato nauka **nadlehčuje zodpovědnost za své činy.**

Závěr: „Žil jsem špatně, ale pokud to teď nevyšlo, vyjde to příště“, je velmi nebezpečný.

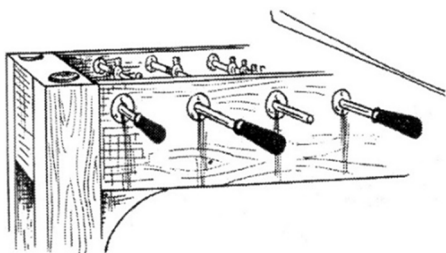

Pochybná hesla

Hesla: „Udělal jsem špatně, ale měl jsem se dobře, někdy za tisíc let to napravím“, jsou povzbuzením... **Ale** pro mafiány. Co z toho mají ti, kterým se způsobila křivda a bolest? Pouze: „Promiň? Nevyšlo to ... Možná se setkáme za deset tisíc let a tehdy to už bude jiné.“

Děkuji pěkně. To jistě nestačí. A kde je potom spravedlnost? **Učení o převtělování se dá velmi zneužít.**

Toto se mi už jednou stalo

„Tohle se mi už jednou stalo,“ tvrdil mi přítel o jedné situaci. „Jak je to možné...?“

Odpověď byla těžká. Věděl jsem, že toto je věta, o kterou se opírají mnozí zastánci převtělování. Popravdě řečeno, i já jsem už měl takové pocity.

Netrvaly dlouho. Ale protože prošly skrze mě, zanechaly ve mně velmi zvláštní dojem. Uvědomil jsem si to a příteli jsem řekl:

„Vždyť právě. Znejistuje mě to. Co když je na tom převtělování něco pravda?“ pokračoval přítel. „Někdy je lepší, když se k pravdě dopracujeme společným úsilím... Pojd', jdeme k tomu najít vhodnou literaturu.“

A tak jsme zkoumali.

Z moudrých knih jsme se dozvěděli, že skutečně se někdy člověku zdá, že na tom místě už byl. Neví kdy, ani si nepamatuje, že by tam opravdu byl, ale je mu to i jakési známé.

Někdy se mu zdá také to, že to, co teď prožívá, už jednou zažil.

Vědomí je jako černá díra?

Odborná literatura tvrdí, že mnoho různých zážitků, tušení, intuicí je z obrazů, filmů, videoklipů, knih. Ukládají se do naší nevědomé paměti (podvědomí). **A pak se v některých situacích vynořují, přičemž vzniká dojem, že jsme to už prožili.**

Ledasco se v nás děje a tajemství mnoha psychických pochodů jsme ještě neobjevili. Náš mozek pracuje asi jen s jednou desetinou. K čemu je nám zbytek? To ještě věda neodhalila.

Toto se mi nezdá

Pokud ještě chceš pokračovat v úvahách kolem reinkarnace, zkus si odpovědět na argumenty, které jednoznačně svědčí proti ní.

1. Proč bych měl odpykávat vinu z minulosti, o které nic nevím?
2. Jak si představit setkání dvou osobností v jedné osobě? Mé od narození a té z minulosti? Kdyby to bylo, kdo jsem potom? Já, nebo kdosi jiný? A jsem tedy jen jeden? Cítíte, že dochází ke ztrátě osoby?
3. Kdo určuje, čím bych měl být v budoucnosti? Prasetem? Kozou? Růží? Krokodýlem?
4. **Jak by to bylo? Moje duše, moje já by procházelo přes želvy, jeleny, hlísty... Nic příjemného. A dokdy by se to střídalo? Kdo by řekl: „Dost!“**
5. **Jak tehdy, v „té zvěři“ mám žít**, abych se z toho problému (z té želvy) dostal? A vůbec, pak by ta zvířata musela přemýšlet a chtít něco dělat, aby se z tohoto „maléru“ dostala. Pokud by se kohout zabil na polévku, zabil by se člověk...? V jakém světě bychom to žili?
6. **Jaký bůh by to všechno řídil?** Nebo kdo by to řídil? Jen nějaký nejasný zákon? Nebo jen já? To bych udělal všechno pro to, jen abych se z toho co nejdříve vymotal. Ale to bych byl proti někomu, kdo rozhodl, že tam musím být do té doby a do té doby... Přinejmenším je to všechno „budící úsměv“, či hrůzu?

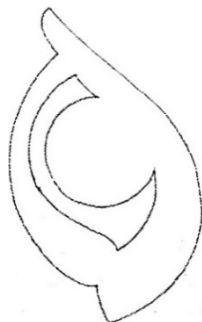
Boží zjevení říká něco jiného

Reinkarnace je v naprostém protikladu s učením křesťanství. Převtělování duší nepočítá se svátostmi, s odpuštěním hříchů, s nebem, peklem, očistcem, s věčným životem v oslaveném těle. Nevnímá naši úžasnou perspektivu... Nepočítá s jinými skutečnostmi, o kterých nám Ježíš Kristus jasně mluví.

Pozor na bludiště v hlavě

Už vás asi unavuji. Ale bylo to třeba napsat, abychom se nevydali na cestu, ze které není návratu.

Někdy se trochu divíme, proč se lidé obracejí k takovým divným vizím a nedrží se našeho zjeveného náboženství, které nám **jasně říká odkud jsme, proč jsme tady a kam jdeme.**

Osobní krédo, šest pravd a sedm zázraků

Věříš, věříš, ale proč? Zkus si ze zážitků s Pánem napsat své osobní **krédo – věřím**. Jak začít? Tak: „Věřím v Boha Otce Všemohoucího..., neboť tehdy na horách pro mě udělal ...

A pak si zopakuj **šest základních pravd** našeho náboženství. A klidně můžeš přidat svých šest velkých objevů, pro které věříš. Připomeň si, co ti dává chuť žít.

A nezapomeň na **sedm divů** tvého světa. Jedná se o sedm zázraků, které se ve tvém životě uskutečnily. Aktivity v partě jdou snáz. Zkuste si to i tam.

Šest hlavních pravd, které nás podrží

Do Nagasaki přinesl víru František Xaverský. Po jeho smrti (r. 1552) však v Japonsku nastalo velké pronásledování katolíků. Mnozí byli umučeni... Tak to trvalo velmi dlouhou dobu. Až v roce 1865 přijel do Nagasaki další misionář

Jean Petit. Postavil kostel a začal hlásat evangelium. Jednou přišla k němu skupina lidí. Mluvčí se zeptal misionáře:

„Víte, kdo je Panna Maria?“

„Ano“, zněla odpověď.

„Uznáváte Bílého otce v Římě?“

„Ano, proč se ptáte?“

Tváře přítomných se vyjasnily a jejich vůdce promluvil: „Tak patříme k vám!“

Představte si!

I oni byli katolíci. Díky dobrému životu u nich víra přežila několik **staletí!** **Přátelé, važme si dědictví i našich otců!** **Zanecháme jim víru, nebo to s námi končí?**

Co jsme prožili

Farní vrabec v Dolních Loučkách

V pátek 28. října jsme se probudili do sychravého rána. Kolem 10:00 nás naše

kroky vedly do pastoračního centra na faru, kde nám šikovná farníci připravili bohatou ochutnávku vepřových specialit.

Na farním dvoře stála dlouhá fronta lidí i s panem starostou. Vůně se linula do všech stran. Každý si chtěl nakoupit a naplnit

"svoje bříško" tradičními dobrotami z vrabečka. Vytopená pastorační místnost se pro tyto účely náramně hodila. K výbornému masu patří točené pivo, svařák a pro abstinenty káva s čajem. Ochutnali jsme i pečené dobroty od našich hospodynek. A když nám přišel zahrát pan harmonikář, nedalo se tomuto dni nic vytknout.

Tato akce pro farnosti otce Pavla byla v režii dolnoloučských farníků a my jim moc děkujeme za jejich volný čas, který dokázali obětovat pro druhé.

I Vám, pane faráři, vyslovujeme upřímné "Pán Bůh zaplať!"

Když náš Pán vidí snahu, rád požehná každému dobrému dílu. Jen je třeba se chytit Jeho svaté ruky a nikdy se jí nepustit.

Jana Jurná

Krojované hody v Dolních Loučkách

V neděli 13. listopadu jsme slavili v naší farnosti tradiční krojované hody se svatým Martinem, naším patronem. Protože v loňském roce musely být hody v Horních Loučkách díky pozitivním testům na COVID 19 odvolány, stárci přišli podpořit naše krojované holky a kluky až letos. Velkou radost nám udělali ti nejmenší.

V 9:15 už jsme soustředěně čekali na zahájení hodové mše svaté, kterou celebroidal otec Pavel. Při ní zazpíval náš chrámový sbor. Do čtení Božího slova a přímluv se zapojili stárci. Po skončení bohoslužby popřál pan farář všem hody naplněné radostí, prožité v dobré náladě, a pak už se krojovaný průvod vydal za doprovodu hudby napříč obcí, aby pozval na

odpolední program pod máji.

Ranní sychravé a mlhavé počasí se po poledni začalo měnit k lepšímu. Vysvitlo sluníčko, mírně se oteplilo, na polovinu listopadu ideální podmínky. Svatý Martin zřejmě přijede na bílém koni o něco později.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi za sloužení mše svaté, sboristům, všem stárkům a stárkám, organizátorům, sponzorům, všem obětavým lidem a tichým duším, které toto velké dílo každoročně provázejí svými modlitbami, aby se hodová tradice v naší farnosti udržela i nadále.

"Svatý Martine, náš patrono, o mocnou přímluvu Tě prosíme!"

Jana Jurná

Kaple Krista Krále v Drahoníně ožila pouťovou mší svatou

Poutní mše svatá je pro každého z nás vždy speciální – slavnostní – událostí. Kaple Krista Krále se při této příležitosti rozzáří světly, otevře se pro občany

Drahonína, jejich rodiny i milé hosty z okolních obcí, je naplněna slovem Božím, zpěvem i upřímnou modlitbou. Kaple Krista Krále, stojící uprostřed obce, je srdeční záležitostí každého občana Drahonína. Setkáváme se v ní na pouťové mši i při dalších mších pořádaných zejména k významným výročím. Je ale také centrem dění spousty dalších obecních událostí – scházíme se u ní při rozsvěcení vánočního stromu na začátku adventu, 5. prosince ke kapličce už tradičně přichází Mikuláš, aby společně s andělem odměnil hodné děti za básničku či modlitbičku sladkostmi, a mnozí se u ní potkáme i při vítání nového roku, abychom si navzájem popřáli vše dobré. Nově narozené děti v naší obci dostávají na památku krystal s reliéfem kapličky, kaplička zdobí titulní stránku knihy o Drahoníně, je vypodobněna na mnohých obrazech, a tak bychom mohli pokračovat dál a dál.

zájem popřáli vše dobré. Nově narozené děti v naší obci dostávají na památku krystal s reliéfem kapličky, kaplička zdobí titulní stránku knihy o Drahoníně, je vypodobněna na mnohých obrazech, a tak bychom mohli pokračovat dál a dál.

Kaple je tak pro nás nejen místem pro setkání s Bohem, ale zvláštní význam a vztah k ní mají i lidé, kteří bohoslužby běžně nenavštěvují. Je krásným tmelícím prvkem pro náš křesťanský, ale i civilní – obecní život. To místo má pro nás zvláštní význam a my děkujeme otci Pavlovi za obohacující duchovní rozměr, který k nám při pouťové mši svaté přináší. Svátek Krista Krále předchází vždy adventnímu období a my si tak duchovní povzbuzení neseme do předvánočního času.

Marta Rémanová

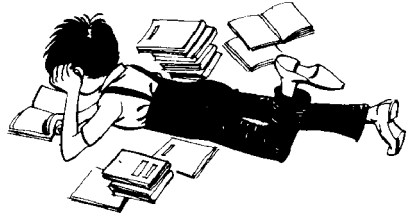
Věděli jste?

V prosinci 1140 král Svaté římské říše německého národa Konrád III. dobyl hrad Weinsberg. Vydal rozkaz popravít všechny muže na hradě, ale zároveň dovolil, aby ženy mohly odejít bez újmy a se vším, co unesou na zádech. Ženy vynesly z hradu na zádech své muže. Král to povolil s tím, že jeho rozkaz nesmí být porušen. Tento historický moment zobrazuje malba Zachariase Dolenda ze 16. století.

(podle KN)

Knižní okénko

Anna Mátiková

Adventní kúra pro duši

Adventní kúra nabízená v této knize je založená na Božím slově, které očišťuje, uzdravuje, utěšuje a napřimuje vše, co je v naší duši ochablé a pokřivené.

Vydalo nakladatelství Paulínky
cena 249,- Kč

Hubert Poul

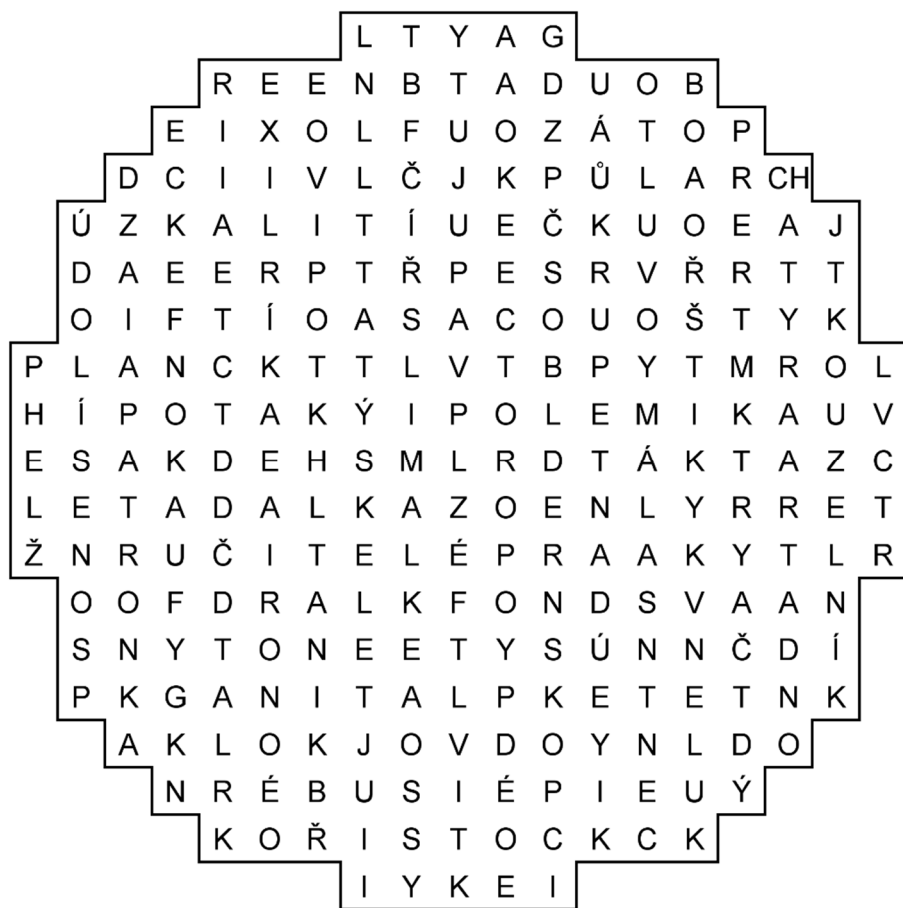
Rektor bez kyslíku

Kapitoly ze života mons. Josefa Poula

První životopis kněze, pedagoga, publicisty, ale také politického vězně a především muže, který se zásadním způsobem podílel na formování bohoslovců jako rektor jediného kněžského semináře v obtížném období přelomu 60. a 70. let 20. století. Bůh v osobě Josefa Poula obdaroval celou generaci kněží, z nichž také později vzešlo našemu národu dvanáct biskupů. Duševní trýzeň, která u mnohých vede k rezignaci, u jiných dokáže proměnit utrpení v aktivní vnitřní výkon, který týraným otevře dveře do království duchovní svobody a k většímu bohatství jejich duše. Josef Poul toho byl živoucím příkladem.

Vydalo nakladatelství VIRGO ART, s.r.o.
cena 359,- Kč

Svatý Ambrož bývá vyobrazen nejen s úlem a včelami, ale i s důtkami. Co s nimi dělá na fresce milánské katedrály? Odpověď najdete v tajence.

amil; bouda; cent; céva; datle; dendrolit; dojít; dvojkolka; exil; flirt; flox; fond; free; gauč; hltan; chaty; intelekt; iont; jupa; juty; klany; knap; konfekce; kopytnatec; kořist; kouzelník; kraul; krup; kule; kuřata; lexika; mýří; noty; obuv; ocas; ondatra; ořech; patronka; Planck; platina; polemika; porotce; půlarch; reaktor; rébus; roláda; ručitelé; salámy; sejf; seno; skelet; skopci; soudek; stud; svod; štiky; tkát; tlačenice; topivo; truc; tymián; úder; údolí; útlý; vzrýv; zakladatel; zátop; zkalit; žongléři

DOBRODRUŽSTVÍ S JEŽÍŠEM

Bliží se Vánoce, když si připomínáme, že nám Bůh dal nejkrásnější a nejvzácnější **DAR** – svého Syna. Proč nám Bůh dal tak velký a výjimečný dar?

Pokud správně poskládáš obrázek a postupně zapíšeš slova shora dolů, dozvíš se, co o tom říká Janovo evangelium (Jan 3,16).

VÁNOČNÍ

**Vzpomeň si na dárek,
který ti udělal velkou radost?**

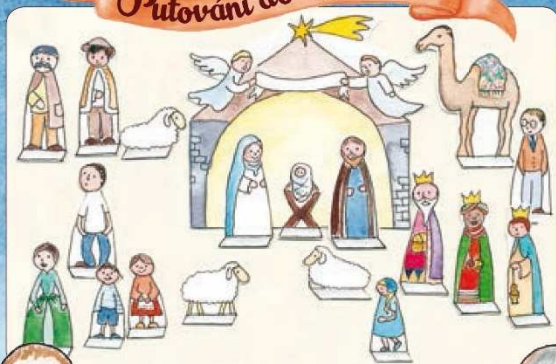
**A pamatuješ si dárek, kterým
jsi ty někomu udělal velkou
radost?**

**Napiš, kdy a proč
si dáváme dárky.**

DAR

Putování do Betléma

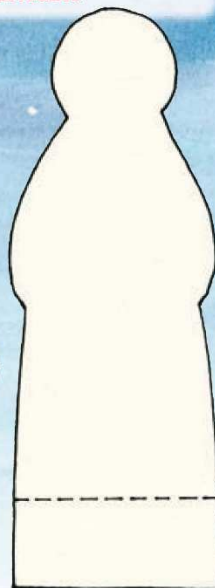
Pán Ježíš nám byl dán jako dar. Na Vánoce si připomínáme jeho narozeniny. I my mu můžeme dát nějaký dar.

Nakresli nebo napiš, co by mohlo narozenému Ježíšku udělat radost.

Určitě máte doma betlém, který zpřítomňuje Ježíšovo narození. Kromě postav Svaté rodiny a tří králů jsou v něm i pastýři přinášející dary Ježíškovi. Doplňte domácí betlém o postavičky všech členů vaší rodiny – využijte fotografie nebo kresby. Tak budete i vy putovat do Betléma, kde na všechny čeká nejkrásnější vánoční dar – Boží Syn.

Králové přinesli Ježíškovi dary: zlato, kadidlo a myrhu. Pastýři možná kus syra či malé jehňátko.

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Roráty

V době adventní budou bývat rorátní mše svaté.

Dolní Loučky: pátek v 6:10 hod.

Zpovídání před Vánoce

Olší – v pátek 16. prosince od 15 do 16 hodin.

Žďárec – v sobotu 17. prosince od 10 do 11 hodin.

Dolní Loučky – v neděli 18. prosince od 14:30 do 16 hodin.

Pořad bohoslužeb o svátcích

			DOLNÍ LOUČKY	OLŠÍ	ŽĎÁREC
SOBOTA	Štědrý den	24. 12.	22:00	16:00	20:00
NEDĚLE	Slavnost Narození Páně	25. 12.	9:15	8:00	10:45
PONDĚLÍ	Svátek sv. Štěpána	26. 12.	9:15	8:00	10:45
SOBOTA	sv. Silvestra	31. 12.	18:00*		
NEDĚLE	Slavnost Matky Boží Panny Marie	1. 1. 2016	9:15	8:00	10:45

* adorace

Vánoční BESÍDKA

Vánoční besídka dětí spojená s žehnáním vína 27. prosince v Olší. Bližší informace v ohláškách.

Biblické hodiny

Setkání nad hledáním mše svaté v Bibli pokračují i v tomto měsíci, a to ve středu 7. a 21. prosince po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Změna vyhrazena

Něco na závěr...

Kostelník nevěří svým očím. Paní Majerová klečí zbožně v lavici, před sebou modlitební knihu a vedle ní umělý chrup.

„Asi vás ruší při modlitbě,“ ptá se se zájmem.

„Ale kdeže, ty zuby patří mému Emilovi. Musela jsem mu je vzít, on by mi mezitím snědl doma bábovku.“

Starší muž napjatě sleduje kněze, který hřebíkem přibíjí oznámení na vývěsku.

„Chcete si přečíst, co nového tady oznamují?“ ptá se kněz.

„No, spíš chci slyšet, co budete říkat, až se klepnete do prstu.“

Malíř vymaloval kostel a pan farář se zálibou pozoruje dokončené dílo. Najednou ustrne: „Vy jste namaloval andělovi na ruce šest prstů! Už jste někdy viděl anděla se šesti prsty?“

„A vy jste snad viděl někdy anděla s pěti prsty?“ odseknul malíř.

V kostele byla vyloupena pokladnička. Po několika dnech obdržel farář obálku se stokorunou.

Na přiloženém lístku stálo: „Ukradl jsem ve vašem kostele tisíc korun. Protože mě trápí svědomí, posílám tímto sto korun zpět. Bude-li mě svědomí trápit dál, můžete počítat s dalšími splátkami.“

„Proč jste nezasáhl, když jste viděl, jak ve vlaku žena vytahuje spícímu muži z kapsy peněženku?“ ptá se policista.

Svědék: „Myslel jsem, že je to jeho manželka.“

Kamarádi se potkají v akvaristice. Ondra se diví: „Ty si kupuješ piraně?“

„Ale ne, to je pro tchyni,“ vysvětluje Bohouš, „manželka chtěla, abych jí koupil něco do vany.“

Čech a Američan hrají šachy.

Američan táhne a říká: „Jezdec na D1!“

Čech to komentuje: „To bych nedělal...“

Ptá se kudlanka nábožná jetele: „Jeteli, proč se nemodlíš?“

„Nechci být spasen.“